

Кіровоградська область
Вісник ім. П. М. Коцюбинського

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить в 5 грудня
1939 року.

№ 18 (3993).

СУБОТА

30

КВІТНЯ 1938 р.

Ціна 8 коп.

*Хай живе 1 Травня — День
міжнародної солідарності
трудящих!*

ДРУГА АНОНІМКА БУЛА
СЕРІОЗНІШОЮ: «НЕ ВСТИГ
ШОСЬ ПУТНЄ ДЛЯ ЛЮДЕЙ
ЗРОБИТИ... ЯК ВЗЯВСЯ
ВЛАСНИЙ БУДИНОК ЗВО-
ДИТИ...» ЦИБЕНКА ТА
ПІДОЗРА БОЛЯЧЕ РАНИ-
ЛА — «НОВОЮ ВУЛИЦЕЮ
З ОРКЕСТРОМ...» —

ПОЗАДУ 18 НОМЕРІВ
«МК» ТИЖНЕВИКОМ. ЩО
ВДАЛОСЬ? ДЕ ПРОБЛЕ-
МИ? «КРУГЛИЙ СТИЛ» ІЗ
ЧИТАЧАМИ МОЛОДІЖ-
НИ —

4

стор.

5

стор.

Цьому передувало урочисте відкриття першого міського Інтернаціонального студентського фестивалю, до якого причетні сотні радянських хлопців і дівчат та їхніх ровесників, котрі навчаються у технікумах і вузах Кіровограда. Але по-справжньому розмах і емоційну напругу фестивалю зрозумів лише той, хто став свідком Інтерна-

ціональної студентської маніфестації, що відбулася в другій половині 27 квітня. Учасники фестивалю рушили колоною від КІСМУ до «Обеліска слави», що на вулиці 50-річчя Жовтня, де й відбувся великий мітинг. Фестиваль продовжувався три дні. Він закінчився вчора концертом художньої самодіяльності та дискотекою

«Ширше коло». А їм передувало висадження дерев у Алеї Дружби. Останній день фестивалю проходив під гаслом «Зміцнюй мир трудом!».

Фото В. ГРИБА.

ІНФОРМАЦІЯ

23 квітня відбувся пленум обкому партії, який розглянув питання: «Про завдання партійних організацій області по здійсненню перебудови се-

Пленум обкому Компартії України

редньої і вищої школи відповідно до рішень лютневого (1988 р.) Пленуму ЦК КПРС».

З доповіддю виступив перший секретар обкому Компартії України М. Г. Самілик.

В обговоренні доповіді взяли участь: В. Я. Круценко — перший секретар Новоукраїнського

райкому партії, С. П. Логачевська — учителька Балахівської восьмирічної школи Петрівського району, М. І. Москаленко — голова Кіровоградського міськвиконкому, О. О. Кошурко — бригадир слюсарів Кіровоградського виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка», В. І. Ба-

рагій — голова колгоспу імені Дзержинського Компаніївського району, В. М. Карпенко — начальник Знаменського відділка залізниці, К. М. Товчирченко — перший секретар Онуфріївського райкому партії, Б. П. Хижняк — завідувач відділом народної освіти облвикон-

кому, Л. О. Матакова — секретар Олександрійського міськкому партії, ського міськкому партії, П. Ф. Малий — перший секретар обкому ЛКСМ України, С. В. Терзіян — ветеран партії і праці з м. Світловодська, А. Ф. Кармазін — директор Кіровоградського СПТУ № 2, В. П. Іолев — голова облпрофради, В. О. Кондратець — ректор Кіровоградського інституту сільгоспмашинобудування, О. І. Никифоров —

завідуючий відділом охорони здоров'я облвиконкому.

В обговореному питанні пленум прийняв постанову.

Із заключним словом виступив М. Г. Самілик.

У роботі пленуму взяли участь заступник завідувач відділом транспорту і зв'язу ЦК Компартії України Л. М. Соколов, інспектор ЦК Компартії України М. Є. Гончар.

«Це не повинно повторитись». На стіні — сліди останнього бомбардування Кіровограда німецько-фашистськими варварами в січні 1944 року.

Фото В. ГРИБА.

БИЙ,
БАРАБАНИ!

Як організувати самоврядування в піонерській дружині і в жовтеньській «Зірочці»? Хіба секрет, що в багатьох школах авторитет старшого піонервожатого низький і серед учнів, і серед вчителів? Чи можна відкрити піонерський рахунок в банку? Чому б не відновити в школах гарну давню традицію — піонерські суботники? В якому стані зараз знаходиться більшість піонерських кімнат у школах області?

На ці та багато інших питань намагались знайти відповіді учасники Кіровоградської обласної практичної конференції піонерських працівників за підсумками 1987—1988 навчального року. Багато говорилось про завдання, які поставили перед піонерами XX з'їзд ВЛКСМ, XXV з'їзд комсомолу України та IX Всесоюзний зліт піонерів.

Конференція проходила в обласному центрі минулого четверга. Загонові і старші піонервожаті, секретарі райкомів і міськкомів комсомолу, голови міських і районних піонерських штабів, працівники районних, міських і обласного палаців піонерів, педагоги обговорили найважливіші конкретизовані питання піонерської роботи на п'яти секційних зібраннях. Згодом на пленарному засіданні в актовому залі обласного Палацу піонерів обмінялись думками представники секцій.

Учасники конференції виробили рекомендації для поліпшення роботи в піонерських організаціях.

У конференції взяла участь і виступила секретар обкому комсомолу Людмила Егельська.

Наш кор.

ПІСНЯ ЄДНАЄ СЕРЦЯ

Дію міжнародної солідарності молоді присвятили тематичний вечір студенти й учні двох навчальних закладів Кіровограда, які підтриму-

ють добру дружбу. В читальному залі бібліотеки Кіровоградського технікуму механізації сільськогосподарства — студенти Кіровоград-

НА РАХУНОК
№ 001700504

Радянський народ заступив на вахту пам'яті задля увічнення подвигу воїнів, які віддали своє життя заради миру на Землі. Ми, комсомольці Кіровоградського ОСКТБ «Акустика», повністю підтримуємо ініціативу воїнів — інтернаціоналістів про спорудження в Кіровограді пам'ятного знака інтернаціоналістам всіх поколінь.

Комсомольці нашої організації на зборах одностайно підтримали цю ініціативу, і комітет комсомолу організував збирання коштів. Добровільні внески робили не

ВАХТА ПАМ'ЯТІ

тільки члени Спілки. Вже перераховано на рахунок № 001700504 обласного управління житлоосіб банку СРСР 214 карбованців 60 копійок.

Ми, комсомольці ОСКТБ «Акустика», вважаємо цю акцію потрібною і своєчасною. Звертаємося до редакції тижневика з проханням періодично інформувати всіх про хід проектування й спорудження пам'ятника. Необхідно також провести відкрите обговорення проекту пам'ятного знака, аби він був справді гідний пам'яті тих, на честь кого буде збудований.

Комсомольці ОСКТБ «Акустика».

«Погано ще знаємо людей...»

Можливо, ми не стали б повертатися в розмові з начальником політвідділу УВС облвиконкому підполковником міліції Б. С. Ясиновським до недавнього семінару замполітів, адже це було внутрішнє справа УВС, коли б поштовою до бліц-інтерв'ю не стала Постанова ЦК КПРС «Про стан боротьби із злочинністю в країні і додаткових заходах по попередженню правопорушень» від 2 квітня 1988 року. У ній, зокрема, наголошується на необхідності керівникам і партійним організаціям правоохоронних органів, політорганам у системі МВС СРСР рішуче підвищувати рівень професійної підготовки, ініціативності і відповідальності працівників за виконання службового обов'язку.

Б. С. ЯСИНОВСЬКИЙ: Ви, журналісти, часто звинувачуєте міліцію в невихованості. З усім цим я можу погодитися, але за однієї умови: винні насамперед керівники правоохоронних орга-

нів, політоргани, про що йдеться і в даній постанові ЦК КПРС. Недопрацьовуємо, погано ще знаємо людей, не приділяємо належної уваги виховній роботі з молоддю.

Вийшло так, що поява в пресі постанови ЦК КПРС співпала із семінаром замполітів районних відділів міліції. Багато про що ми говорили між собою. Відверто, самокритично. Ніхто краще нас самих не скаже про наші недоліки. Хоч треба бути справедливим — люди, які працюють у політорганах, свої обов'язки знають і виконують.

До речі, серед них є чимало і таких, хто пройшов школу комсомольської роботи. Це Володимир Карпенко, Віктор Болгарин (до речі, член обкому комсомолу), Віталій Поліщук, Олег Іщенко, Михайло Титаренко, Валерій Боднар, Володимир Дзядович. Нещодавно замполітом роти патрульно-постової служби затверджено Василя Полуляха.

КОР.: Мені довелося чути, що нинішній семінар, за словами його учасників, був найцікавішим, найзмістовнішим. Що ви можете сказати з цього приводу?

Б. С. ЯСИНОВСЬКИЙ: Вважаю, ми правильно зробили, що один день провели в Новоукраїнському РВВС, познайомилися з його людьми, поспілкувалися — відверто, як це можливо лише між людьми, що роблять спільну справу. Новоукраїнський район в плані злочинності складний, але працюють тут люди молоді (середній вік — 31 рік), енергійні. Багато запитань ставили замполіти працівникам РВВС, а також першому секретареві Новоукраїнського райкому комсомолу Тетяні Пружині. Мені приємно відзначити, що комсомол Новоукраїни працює в тісному контакті з РВВС. Це відчувалося у виступі комсомольського ватажка, яка добре знає справи комсомолу райвідділу міліції. Багато йшлося про шефство над неповноліт-

німи, про задум створити мотоклуб при професійно-технічному училищі, у чому візьме участь і новоукраїнська міліція.

Під час перебування в Новоукраїнці завітали ми і до Героя Соціалістичної Праці, члена бюро обкому партії, бригадира тракторної бригади колгоспу «Росія» В. С. Андріяша, який був делегатом IV з'їзду колгоспників. Розмова з мудрою людиною — це одна із щедрих життів. Говорили ми про перебудову, про кадрові, самофінансування, про землю і про людину на землі. Запам'яталися такі слова Віктора Степановича: якщо обманеш землю, вона родити не буде».

Я потім говорив замполітам: чи не краще на наше політнавчання запрошувати ось таких мудрих людей від землі, металургів, представників інтелігенції. Це й будуть справді неформальні зустрічі, необхідні для перебудови органів внутрішніх справ.

Інтерв'ю взяла
В. ЛЕВОЧКО.

ДОВКОЛА СМІХУ

Скільки це років минуло з часу виходу «Ірину долі...»? — саме питання цього фільму я запам'ятала заспрацю артистку РРФСР Л. Ахеджакі, — а вона зовсім не змінилася. Воістину жінка невольного віку з так само невольною

здатністю викликати у глядача готовність до сміху навіть без входження в роль. Так і хотілося запитати артистку, як їй вдається те й інше, але вона розмову з публікою не вела, обмеживши виступ перед кіровоградцями сценами

зі спектаклів.

Партнером Ахеджакі був її колега по театру «Современник» В. Міщенко. Він привіз трохи московських новин, одночасно повторивши багатьох попередніх гастролерів зі столиці у нестримному бажанні передати свої враження від зустрічей з В. Висоцьким. «Я бачив, як перед спектаклем «Гамлет» він випив на сцені чашку кави», — ріка подібних спогадів ще, мабуть, не скоро обміліє — мода...

Модою, очевидно, серед драматичних акторів стало на візді виконувати власні пісні, як це зробив і В. Міщенко.

«На що скаржитесь?» — «Поперек поміть, лікарю», — «До окуліста зверталися?» — подібними діалогами були насичені монолози завісника клубу «12 стільців» «Литгазети» та телепередачі «Довкола сміху» А. Трушкіна. Такі сатирики можуть і не передавати свої твори Хазачову чи Ярмолнику — самі легко триматимуть публіку весь вечір у стані хронічного реготу...

Н. ЧЕРСЬКА.

30 квітня 1988 року

«ПИСЬМІ ЯКОМОГО ЧАСТІШЕ ПРО ВОІНІВ ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТІВ, НАЗИВАЙТЕ ПОБІЛЬШЕ ІМЕН — ВСЕ ЦЕ ЗАЛИШИТЬСЯ ДЛЯ ІСТОРІЇ» — НАПИСАЛА В ЛИСТІ ДО РЕДАКЦІЇ ВОСЬМИКЛАСНИЦЯ ВАЛЕНТИНА Б. З ПОБАЖАННЯМ ПЕРЕГНУЮТЬСЯ ЛИСТИ МОЛОДІ С. ФЕДОРІВКИ КІРОВОГРАДСЬКОГО РАЙОНУ, В. ПАНЧЕНКА З м. ПОМІЧНОЇ ДОБРОВЕЛИЧКІВСЬКОГО РАЙОНУ, ОДЕСИТКИ, ВЕТЕРАНА КОМСОМОЛУ В. А. АНДРЕЄВОЇ, КІРОВОГРАДКИ Ю. ГРОМОСКОЇ ТА ІНШИХ. СВОЮ ЧЕРГОВУ ПУБЛІКАЦІЮ НА ЦЮ ТЕМУ МИ ПРИСВЯЧУЄМО ДНЮ МІЖНАРОДНОЇ СОЛІДАРНОСТІ ТРУДЯЩИХСЯ.

ВІДЛУННЯМ

ДОРІГ МОЛОДИХ

У МАТЕРІ сумні очі. В очах — сльози. І хоч стримує себе, все ж їй не легко. «Саша змалку був слухняним, — розповідає вона, — хорошою була дитиною...». Ще з дитинства хлопець мріяв стати військовим, захищати рідну Вітчизну. Його дитячі листи батьковим братам-військовослужбовцям дихають дитячою наївністю, а ще мрією — стати таким, як вони, сміливим, мужнім. І, треба сказати, до своєї мети Олександр йшов цілеспрямовано. Його найулюбленіші книги — про Радянську Армію, про воїнів революції і Великої Вітчизняної.

Швидко минали шкільні роки. Навчання, друзі, громадські справи... Учнів Сашко відмінно, за що одержував грамоти райкому комсомолу, райвно. Знаходив час, щоб і матері допомогти по господарству, щось покласти в дім. А перша дитяча мрія жила, кликала, манила. Серед усіх шкільних предметів Саша найбільше любив військову справу. Може, тому, що мріяв виховати в собі мужність, стійкість, вміння не пасувати перед труднощами. А він таки це зміг. Не

любив просити допомоги в інших, що б там не було — від нього завжди можна було почути: «Все гаразд!». Такий характер...

Ось він — комсомолец, комсомольський ватажок. Для нього головне — принципівість, самодисципліна, справедливість. Спільчани обрали Олександра секретарем комсомольської організації школи. Він умів це цінувати. А тіло гартував спортом: знав, що завдяки спорту зможе стати сильним, витривалим, рішучим. Поряд з цим — фотогурток. Так, ніби неусвідомлено прагнув зберегти у собі образи й миттєвості життя, яке здавалося таким швидкоплинним і безкінечним.

Із характеристики О. Стегара, написаної його класним керівником Н. С. Зайцевою:

«...Він багато читав художньої літератури і особливо захоплювався літера-

турою на військово-патріотичні теми. З дитячих років думав про військову спеціальність. Брав активну участь в житті школи й класу. Протягом ряду років був старостою класу, а коли став членом ВЛКСМ, то його обрали комсоргом

класу, потім — секретарем комсомольської організації школи. Виявив організаторські здібності... З учнями-комсомольцями, які з тих або інших причин не виконували своїх обов'язків, проводив бесіди, і наслідки були хорошими...».

1975 року Сашко вступив у Донецьке вище військово-політичне училище інженерних військ та військ зв'язку. З перших же днів навчання показав себе як хорошого спортсмена. Та не тільки це. В училищі Олександр став і молодшим ватажком, групкомсоргом. Тут же вступив до лав КПРС. Вважався по праву одним з кращих курсантів. Про це свідчать і Почесні грамоти, які тепер — вже історія.

У ВІЙСЬКОВИЙ підрозділ, в якому служив лейтенант Олександр Стегар, надійшов сигнал. Банда душманів, оточивши кишлак, знищувала мирних жителів. Було дано наказ

здійснити марш-кидок. Бій розпочався якось одразу. Був він нелегким — до банди підійшла підмога, сили нерівні. Радянські бійці потрапили в кільце. Олександр вирішив, пославши по допомогу, пробиватися до своїх.

Про його мужність у тому бою розповіли ті, хто залишився живим. Коли підійшло підкріплення, серед поранених був і лейтенант. Рана виявилася смертельною. Так 21 травня 1981 року О. Стегар загинув, виконуючи міжнародне зобов'язання, поставлене перед ним командуванням.

У матері в очах — сум.

І гордість за сина. Його

посмертно нагороджено ор-

деном Червоної Зірки. Він

гідний цієї високої наго-

роди.

Загорається світанок нового дня... Та не буде вже усміхатися сонячним променям Сашко Стегар, — людина, яка віддала своє життя за свободу братнього афганського народу. Його життя продовжує освітлювати наш шлях. «...За мужність і відвагу, виявлені

при виконанні міжнародного зобов'язання, Стегара Олександра навічно занести в списки членів ВЛКСМ комсомольської організації Мартонської середньої школи...». Це — із рішення бюро Новомиргородського райкому ЛКСМ України від 21 липня 1982 року, протокол № 7.

А для тих воїнів-інтерна-

ціоналістів, які нині живуть

і трудяться в районі, є не-

мало мирних справ. Одна

з них — участь у вихованні

підростаючого покоління.

Цьому віддають немало сил

і сердечного жару В. Ма-

тяш, В. Кравцов, М. Мазур,

Ю. Поліщук, А. Ганул, Г. Ше-

вела та багато інших. Це —

теж данина пам'яті про та-

ких людей, яким був і за-

лишиться для нас О. Сте-

гар.

А. СТОЯН,
перший секретар Новомиргородського райкому ЛКСМ України.

Понад 800 курсантів Херсонського мореплавного училища — члени ДТСААФ. На знімку: заняття з радіотехнічної творчості з курсантами Олександром КОЛЕСНИКОМ і Олегом БЕЛЯВСЬКИМ проводить викладач суднового радіозв'язку Ю. В. БЕЛОЗЕРСЬКИЙ.

Фото Г. ЯЧМЕНЬОВА.
(Фотохроніка РАТАУ).

одним з перших більшовиків Антрациту. Там минула і моя юність, вона припала на непрості роки. Бачили фільм «Холодне літо п'ятдесят третього»? Я те літо знав з власного життя. Пам'ятаю, що творилося на Донбасі після того, як Берія по смерті Сталіна оголосив амністію для карних злочинців... А в Новоархангельську я опинилася вже багато пізніше, в 60-х роках.

— Звідки ж тоді така зацікавленість історією краю, що не полишає вас ось уже стільки часу?

— Історія — це перш за все долі людські, доля народу. Знати правду про свій народ, про його далеку й близьку історію — хіба не варто трішки? Тим більше, коли йдеться про таку кипучу, але разом з тим і маловивчену історію присілюхинського краю, який став мені рідним. Не секрет, що повість Євгена Долматовського «Зелена Брама», де йдеться про загибель двох наших армій у 1941 році, не могла з'явитися одразу по війні, і причиною тому — негласна заборона писати про наші тимчасові поразки. Не все до кінця вияснено і в історії підпілля на території району і в Зеленій Брамі, потребує, як це не парадоксально, перегляду і ставлення до увічнення пам'яті героїв-партизанів... Ми ж, працюючи у клубі «Патріот», завжди сподівалися, що зібрані нами матеріали допоможуть майбутнім дослідникам історії краю краще зрозуміти її, глибше заглянути в душу народу, що піднявся на боротьбу з окупантами.

Г ОДІ перепішити письмові свідчення, альбоми з публікаціями на краєзнавчу тематику, фотодокументи, копії та інші матеріали, зібрані юними краєзнавцями під керівництвом Лілії Костянтинівни. Серед них, любовно оформлених і систематизованих, особливе місце належить так званому «Альбому інтер'ю», де зібрані спогади учасників партизанського руху на Новоархан-

гельщині, писані рукою кожного з них. Тут же — фотографії вчорашніх партизанів, десантників, учасників підпільної боротьби... Придивляюся до знімків, на яких — сивовусі чоловіки й сивокосі жінки; за їхніми плечима — тягар минулих втрат і років, а я пробую собі їх уявити молодими, повними сил і завзяття.

Півтора року тому, гостюючи в Києві і побувавши в одного з них — відомого українського прозаїка В. П. Козаченка, в чийх книгах знаходимо відгомін воєнних подій у Зеленій Брамі й навколишніх степах, я нагадав Василю Павловичу його ж власні слова: «Запиши! Не маєш права не записати...». І почув у відповідь: «Може, і мій у тому гріх, але про все, що ми тоді пережили, написати не встиг. Багато з моїх побратимів, які навік залишилися для нас молодими, бо загинули в нерівній боротьбі, ніби докоряють мені тим...».

Мабуть, цілком закономірно, що перебудова, яка сколихнула цілу країну, дала новий імпульс діяльності й цього об'єднання. Комусь із старшокласників Новоархангельської середньої школи на одному із засідань клубу прийшла в голову ідея: раз ми зараз так багато говоримо про значення історії для сьогодення, про усунення «білих плям», про поглиблене вивчення минулого свого краю, то чи не настала пора створити в Новоархангельську історико-краєзнавчий музей, а в ньому — експозицію, присвячену партизанській боротьбі в краї? Причому, зробити це так, щоб уникнути набридливих стереотипів і кліше, які нерідко зводять подію, що вивчає історію, в бік від правди. Створенню експозиції має передувати уважний і кваліфікований аналіз наявних матеріалів.

Історія партизанського та підпільного руху в степах і лісостепах України була й залишається на сьогодні не вивченою і не оціненою до кінця. І тому, пригадуючи нині захоплені слова другого секретаря райкому комсомолу Т. Щетини про клуб «Патріот», її роздуми про майбутній краєзнавчий музей, думаю: зараз ще не пізно. Не пізно ще й тому, що довгі роки у Новоархангельську жив, діяв і робив свою державну вагу (і ніяк не менше!) справу клуб комсомольців-старшокласників «Патріот».

С. ПЕТРЕНКО.

снт Новоархангельськ

ПАМ'ЯТЬ ПОТРІБНА ЖИВИМ

З ЕЛЕНА Брама. Заучання цих слів — як луна слів'янських прабатьків. І, мабуть, є певна закономірність у тому, що і в подальшій історії нашого народу Зелена Брама стала рубежем, на якому червоні партизани боронили свою землю від ворога. В лісовому обході, який до війни мав тринадцятий номер, в господарстві лісника М. Л. Ковальчука партизани Зеленої Брами заснували свою основну базу... Тепер обід дороги скраю лісу — гранітний обеліск, який нагадує про ті роки. Втім, є й інша пам'ять про грізний час. Вона — у спогадах очевидців і учасників тих подій. Зберегти їх для нащадків — таке завдання поставила перед собою 25 років тому бібліотекарка з Новоархангельська Лілія Апостолова, задумавши організувати клуб патріотичного виховання.

У колишньому приміщенні пошти (нині в Новоархангельську є новий будинок зв'язку) розташувалася районна ЦБС. В правому крилі — вхід до одного з відділів, де ми зустрілися з Лілею Костянтинівною. Говорили як давні знайомі, бо так воно і є насправді. Однак цього разу жінка вперше за багато років, відколи ми знайомі, розповіла трохи й про себе. І дивна справа — ця, нібито відсторонена від теми нашої розмови розповідь якось доповнила й поглибила її. А говорили ми того дня про діяльність пошукового клубу «Патріот», яким старший бібліотекар єдиного фонду ЦБС Л. К. Апостолова керує протягом багатьох років.

— Люблю бібліотечну справу, — говорила Лілія Костянтинівна. — Власне, я виросла в міській бібліотеці — родом я з Донбасу. Мій дідусь Микола Старих був

СТАНІСЛАВ торжествував:

— Ось так і запиши: вернувся, одразу дві сім'ї! Не в Попівку чи Федорівку, не в Показове, навіть, а, зазж, в Михайлівку...

І заходився переповідати, як повертався з райцентру, як сардиася на себе після невдалих відвідин агропостачу. Завернув на тракторний стан, а там, бач, жартами зустріли: чи не пора в Михайлівці дитсадок будувати? Вирішив — наміхаються хлопці. Знають же, що мешкають у селі одні пенсіонери. А ті в один голос:

— Правда, правда, Івановичу, пора: молода сім'я вернулася. Юрко Мар'янов, може знаєть?

Не повірив. Стрімголов помчався у віддалений закуток колгоспу, а село, яке і сам вже почав вважати неперспективним. І справді: Юрій повернувся, разом з сім'єю.

— Скоро довідався: і в Семеновому поповненні — Іван Білолиця, — розповідав голова. — Та вже не дивувався. Зрозумів: це — тенденція, так би мовити, аванс на довіря.

Ми бесідуємо в його кабінеті. За вікном — весна. Чудовий ранок з сонцем і вітерцем, біло-рожевим цвітом і стрункими постатями дівчат на центральній вулиці. Мимоволі вивчаю свого співрозмовника: підтягнутий, зібраний, і, разом з тим, нетерплячий, напружений, готовий до суперечки.

— І ось питання, — продовжує почату думку. — Наскільки людина довіряє словам свого керівника, його рішенням? Так, так, добрим в тому числі! Виходить чергове потрібне, правильне рішення. Людина ніби й готова його виконати, але не дуже вірить, внутрішньо не вірить. Чому? Бо не раз обікалася, мала

ний карбюратор, щось піднищає напильком...

— А тепер, уяви, — відірава від читання Цибенко. — Події відбуваються не в російському Нечорнозем'ї, а тут, у колгоспі імені Кірова, на ящику сидить не герой п'єси Степан Романович, а Сашко Пасенко — наш бригадир. Запчастини — дефіцит, доводиться виходити зі скрути як у тій байці про кафтани. Може бути? Ото ж бо й воно — буває, часто буває! Щовесні й щосені, у жнива і під час оранки...

Ось так почалося моє знайомство з наймоподшим у Добровеличківському

пільній» роботи — переможні рапорти: «посіяли», «збрали».

Молодий агроном почав з наведення ладу в найелементарнішому — дотриманні сівозмін, впорядкуванні структури посівних площ з урахуванням спеціалізації господарства. Згодом завів мову про впровадження прогресивних технологій, колективних методів господарювання. Поволі справа зрушила з місця.

Ще рано говорити про вихід господарства на передові рубежі. Та деякі показники згадати варто: чистий прибуток на один гектар сільськогосподар-

стане до ладу Добрянська зрошувальна система, і більше.

Торік колгосп чи не вперше виконав план виробництва м'яса, яєць та вовни. І тільки з молоком справи як були, так і залишаються кепськими. Дається зважати стара хвороба: запущеність роботи по відтворенню стада. Враз цю проблему не вирішити, потрібен час.

А якщо одночасно з поступовою заміною малопродуктивних корів на молодняк, ми спробуємо впровадити колективний підхід? — якось відверто запитав Станіслав у доярок. — Не заперечуватимете?

Його підтримали Розалія Мармалюк, Олена Третяк, а за ними й інші трудівниці. Так на молочнотоварній фермі села Показове почав діяти орендний підхід. Приклад тваринників вже підтримали й механізатори обох тракторних бригад.

Станіслав сповістив про це з гордістю. Підкреслив:

— Самі люди запропонували, хочуть доглядати повну сівозміну. Самі й керівників обрали.

Поцікавився у нього: а чи не «регулюється» подібне саморегулювання правління?

— Що ти! — мовив із запалом. — Повна демократія!

І подавав зі сміхом історію про те, як підмінив тимчасово у Показовому Віктор Скороход свою дружину Тіну на посади завідувача фермою. Минув час, та хотіла знову ставати до звичної роботи. А люди — заперечують: нехай, мовляв, Віктор Селіхонюк залишається, у нього справи краще йдуть. Довелося піти колективом назустріч.

Надвечір ми пройшлися новою вулицею Федорівки. Тією, що забудовується на кошти колгоспу. Компактні будиночки, поміж ними — деревця, що вкрилися рясним весняним цвітом.

Новою вулицею з оркестром

МРІЄ ПРОЙТИ МОЛОДИЙ ГОЛОВА ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ. І ДЕНЬ ТОЙ ВЖЕ БЛИЗЬКО.

районі головою правління колгоспу Станіславом Цибенком. Власне, найпершою фразою, яку від нього почув після привітання, було:

— Якщо писати, то всю правду. На мене й анонімки строчили...

Таки строчили. Першу, коли очолив відстаюче господарство. «Молодий, йому б ще до дівчат бігати, — «сигналізував» хтось. — Завалить господарство...». Другу — серйознішу, написану все тим же почерком: «Не встиг щось путне для людей зробити, як взявся власний будинок зводити. Ні, не у Федорівці (видно жити тут і не збирався), а в Маловісиківському районі. Обов'язково перевірте!».

ських угідь нині становить 53 карбованці (було — 17 карбованців боргу), рентабельність — 16 процентів (було 8—10 процентів зі знаком мінус).

Тільки за минулий, не надто вдалий рік колгосп повернув державі 111 тисяч карбованців боргу, чималі кошти було використано для оновлення виробництва, соціального розвитку. Тракторні бригади поповнили нові трактори, автопарк — десяток автомобілів. Тривало спорудження житла для колгоспників.

З вікна кабінету Станіслава Цибенка добре видно нову вулицю, що веде вниз, до Синюхи. То гордість голови, його надія.

Знаєш, коли вперше відчув радість на новій посаді? — поцікавився. І відповів: — Як заселили перші п'ять будинків, зведених на кошти колгоспу. Вручили ключі механізатору Анатолію Горбу, шоферу Олегу Полозенку, їхніх дружин Наталок привітали. Обидві, до речі, доярками працюють. Справжнє свято було: квіти, дитячий сміх, нетерпіння якнайшвидше увійти в нову оселю.

Певно, не всі знають, що це таке: вести на селі будівництво господарським способом? Цибенко знає. Розповідає про це неохоче:

— Парадокс та й годі: гроші є, а використати їх за прямим призначенням не можемо. Все впирається в будматеріали: на складі райагропостачу їх майже ніколи не буває. А поруч, в Помічній, — скільки завгодно. Але придбати там не можемо: бо розрахунок тільки готівкою. Оббиваю пороги (і не один я такий), і все даремно. Кажуть: права правами, самостійність самостійністю, але директиви поважай.

Ось так і гальмується справа, на якій покладе голова свої надії. Він вірить: тільки благоустроєне житло, дороги, дитсадки та об'єкти культури можуть вдихнути в оті п'ять населених пунктів, що знаходяться на території господарства, повнокровне життя. І буде тоді в місцевій школі не 70, як нині, учнів, а, принаймні, вдвічі більше, і залишатиметься в рідному колгоспі щороку не двоє-троє випускників, а чотирнадцять-п'ятнадцять. Саме стільки за його підрахунками потрібно для нормальної діяльності господарства.

Будь-який трудовий колектив — то живий організм. Тут все пов'язане: і економіка, і побут, і культура. Поліпшилися результати господарювання колгоспу — з'явилися можливості для зростання. Зуміє правління укомплектувати кваліфікованими кадрами основні виробничі підрозділи — матиме господарство перспективу на роки.

Цих, на перший погляд, простих істин Станіслав Цибенко не забуває. У всьому спирається на спеціалістів — людей молодих, ініціативних, ним же, до речі, й запрошених до колгоспу. Хіба, що у справі головного агронома Миколи Калічака зрідка втручається. І, як правило, залишається задоволеним: той веде справу професійно. Оце нещодавно відмінно визначив послідовність вирощування кормових культур на полівах. Гарантує, що матиме господарство не менше 25 центнерів кормових одиниць на кожну голову худоби. А з часом, коли

— До осені плануємо ще п'ять осель збудувати, — мовив Станіслав. — А там ще... Одним словом, будуватимемо, доки всім бажаним житлом не забезпечимо. А потім парк закладемо на березі Синюхи. Духовий оркестр вечорами гратиме, вже й інструмент придбали. Щоправда, вчити грати дітях нікому. Нічого, запросимо керівників...

Станіслав Цибенко був у доброму настрої, він весело фантазував. Спіймавши на собі мій здивований погляд, посміхнувся: мовляв, мріє голова, ледве не як хлопчик, чи не так?

А чому б, власне, і ні, — подумалося. Хай мріє, фантазує, адже голови — тільки тридцять, і люди йому повірили. А це — головне.

Микола ЧЕРНЕНКО.
Добровеличківський район.

Пошук. Творчість. Результат.

Важливим інструментом перебудови комсомолу ХХ з'їзд ВЛКСМ назвав створення єдиної системи науково-технічної творчості молоді. Головна її мета — широко залучати молодь до зняття науково-технічної творчості, підтримувати передові ідеї, сприяти

впровадженню розробок, винаходів.

Найскладніша ланка цієї системи — центри НТТМ — юридично самостійні господарсько-колективні, котрі забезпечують необхідні організаційні й матеріальні умо-

ви для творчості. Два подібні центри вже створено на Кіровоградщині — в Олександрії та при Кіровському райкомі комсомолу обласного центру. Юнаки і дівчата тут матимуть можливість задовольнити свої інтереси в тій чи іншій

формі пошукової роботи, а підприємства можуть без виключення окремих, невеликих тем в державний план НДІ чи КБ, знаходити ефективні вирішення технічних та організаційних проблем виробництва.

Через керівні органи системи, координаційні ради, комітети комсомолу повинні виступати головними ініціаторами

та організаторами всієї роботи по розвитку НТТМ. На що тут необхідно звернути увагу?

По-перше, організувати разом з господарськими і профспілковими органами вивчення матеріалів, нормативних документів, що визначають діяльність системи. По-друге, використовувати надані можливості і не чекаючи додаткових вка-

зівок зверху, почати організацію центрів НТТМ в кожному районі, на підприємстві. Найкраще робити це з допомогою рад молодих вчених і спеціалістів.

Перспективи відкриваються широкі. Завдання дня — максимально використати надані можливості, взявши на озброєння пошук і творчість.

30 квітня 1988 року

У першому номері цього річного «Молодого комунара» читачам була обіцяна зустріч журналістів газети з позаштатними кореспондентами, читачами газети. На початку квітня «Листою тижневика» на першій полосі газета попросила поділитись читачів думками про нинішню перебудову «МК», висловити свої пропозиції стосовно якості публікацій, поліграфічного оформлення, підказати теми журналістських пошуків. Надійшло чимало листів.

Недавно в редакції відбулась задумана на початку року зустріч. Відкрив її редактор газети Юрій Сердюченко. Він розповів про підготовку й перехід газети на щотижневий випуск, нинішні проблеми молодіжки, плани і творчі задуми колективу видання.

Розмова «за круглим столом» редакції, що тривала понад дві години, вийшла цікавою, безпосередньою, як повітря необхідною в дні гласності й демократії.

Найкращих позаштатних авторів газети десятикласника Протопопівської середньої школи Олександрійського району Віталія Квітку, курсанта Кіровоградського вищого льотного училища цивільної авіації Дмитра Ткаченка, гірничого інженера з Олександрії Вячеслава Чебишева та інструктора Світловодського міського комсомолу Валерія Самофала нагороджено Почесними грамотами редакції.

Подіємо короткий запис розмови з вкрапленнями відповідей читачів на анкету тижневика.

Володимир КОБЗАР, заступник головного редактора з літературної частини обласного українського музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького: Газета, безперечно, стала цікавішою. Хочу сказати, що це сталося не відразу, як дехто думає. Знаю: підгрунтя готувалося і минулими роками, особливо в останній період. Ще задовго до Нового року газета наполегливо протопувала стежку до читача.

Перехід на тижневий випуск — закономірність і необхідність. В подачі оперативної інформації газета тек чи інше програвати в порівнянні з радіо чи телебаченням. Проте газета може цю ж інформацію подати аналітичніше, глибше. Тижневик дозволяє,

Як загазовано центр Кіровограда! Насамперед «Ікарусами», а також дивиським важким транспортом, який постійно реве у вузьких вуличках центральної частини міста. Невже це нікого не хвилює?

З. ГРИЦЕНКО.

образно кажучи, набрати повітря в легені... Колектив зараз у редакції такий підібрався, що йому по плечу підняти на високому рівні найгостріші питання сьогодення.

Водночас і зауважу: саме гранично гострих, конфліктних публікацій тижневикові бракує. Боротьба добра зі злом нині нітрохи не вщухла, можна сказати — навіть навпаки. Отож, дотримуючись журналістської етики, треба сміливіше вторгтися в життя, ставати гласом народу, молоді зокрема.

Ще порада: з газети не видно, як наша партія, народ готується до XIX партконференції. Хіба це не стосується молоді? Керівництво партійних органів комсомолом — як часто воно буває формальним, а то й викривленим. Хіба це не тема? «Важко бути комуністом» — під таким заголовком повинна з'явитись сьогодні аналітична стаття журналіста чи сповідь члена партії.

Схвалюю послідовне ведення газетою теми про проблеми рідної мови в області. Треба шукати й інших аспектів цієї невичерпної теми. Скажімо, скільки болгар живуть у нашій області, молдаван — цілими селами... Може й вони були б не проти, щоб викладання в школі велося болгарською чи молдавською мовою?

Василь БОНДАР, завідувачий відділом учнівської молоді й соціальних проблем «Молодого комунара»: Як, скажімо, в деяких селах з російським населенням: Злинці чи Зибковому... Але ж ні з молдавських, ні з болгарських сіл подібних пропозицій, листів досі не було.

ГОРТАЮЧИ ТИЖНЕВИК...

В. КОБЗАР: На Україні теж довго мовчали. Зараз самим соромно стає за те, про що ми мусимо говорити насамперед.

Володимир ЯВОРСЬКИЙ, учитель середньої школи № 10 м. Кіровограда: Одним з аспектів продовження цієї теми можна було б дати слово іноземцям (їх багато навчається в Кіровограді). Як вони сприймають нинішню ситуацію в нашому місті. І взагалі, цікаво було б почути їхню думку про наш, радянський спосіб життя.

В. КОБЗАР: Кілька зауважень. Трапляються в газеті фактичні неточності, цифрові помилки. Треба бути уважнішим, бо через це завойований авторитет у читачів дуже легко можна втратити. Ще, мені здається, дуже пістрява була газета на початку року — може, слід би стримуватись...

В. ЯВОРСЬКИЙ: Не погоджуюсь. Молодь любить виразне, те, що одразу кидається в очі. Частіше молодим давайте слово.

Валерій СОРОКІН, тренер дитячої юнацької спортивної школи № 3 м. Кіровограда: В останніх номерах я менше цікавого знайшов для себе, ніж досі. 2—3 публікації в номері, як мінімум, повинні відкривати щось нове для читача. Пише молодь до газети, я знаю. І листи є досить категоричні. Навіть провокаційні. Але ж так думає читач. І хоче сказати своє слово. Не треба боятись давати полемічного, дискусійного заряду листи.

Г. К. ЩЕРБИНА, пенсіонерка, м. Кіровоград: Мене особливо схвилювали публікації про дітей-сиріт при живих батьках. Читачі, з якими мені доводиться спілкуватись, прямо вимагають: прийняти закон, який би карав тих матерів, що відмовляються від рідних дітей. Далі, самій газеті треба було б цю розмову винести на живу аудиторію...

В. БОНДАР: По-моєму, тут трохи неправильно розуміння ролі преси. Є спеціальні органи, які безпосередньо займаються тією чи іншою проблемою. Головне завдання друкованого слова — будити громадську думку, людську совість.

Кузьма ПОВЕЛЬКО, журналіст, м. Олександрія.

Цього року мені випало потрапити до рук «Молодого комунара». Звідтоді читаю всі номери. У лютому передплатив.

Мое бажання: частіше зустрічати в газеті тему «Своя мова — чужа?». І ще одна турбує мене: ав-

Знаю, що «Молодий комунар» часто прозводить масові зустрічі з читачами. Та чи можливо зібрати аудиторію таку, скільки має передплатників — майже 60 тисяч чоловік? Тому не сумніваюсь, що найперше завдання газети — друкувати змістовні матеріали.

Г. К. ЩЕРБИНА: Дуже серйозна тема — виконання депутатських обов'язків. Особливо пасивні до них, як це не дивно, молоді.

Віталій КВІТКА, учень 10 класу Протопопівської СШ Олександрійського району: Не люблю, коли газета виходить з рекламою. І програма телебачення займає цілу сторінку. Невже без них не можна обійтись? Багато футбольної уваги надає кіровоградській «Зірці», але ж за цю команду уболівують тільки в Кіровограді. В нашому селі найбільше уболівальників ківського «Динамо», дніпропетровського «Дніпра», є навіть трохи за «Спартак» московський... Хіба не можна хоча б зрідка друкувати інтерв'ю з футболістами ківського «Динамо» чи дискусійні огляди всесоюзного футбольного чемпіонату? Ще одне: одного разу я отримав газету й подумав: такої начебто не передплачував. Це був «Молодий комунар» за 9 квітня: на першій сторінці та-

Багато моїх ровесників чекають появи рубрики «Знайомство». Адже в нас зараз стільки неповних сімей, та й неодружених нелегко знайти собі супутника в житті. Хай би газета допомогла.

Ольга К. Вільшанський район.

ка мазня, що брати газету в руки... Й останнє: мої друзі з задоволенням читають «Молодий комунар», особливо коли щось про наші місцеві проблеми друкується. Я особисто, коли отримав перший цього річний номер, то подумав, що його готувались випускати, мабуть, років із двадцять.

Тетяна ПОДАШЕВСЬКА, інспектор у справах неповнолітніх Кіровського районного відділу міліції м. Кіровограда: Віталій говорить з почуттям гумору, як і пи-

томобіль у нашому житті — розкрити чи необхідність? А трудності, з якими доводиться зустрічатись власникам автомобілів: дороги, запчастини, служби ремонту...

В. ПОЛТАВЕЦЬ, м. Кіровоград.

Побільше проблемних статей — це найправильніший шлях до читача. Частіше друкуйте пісні, уроки в'язання.

Учні 8-го класу Долинської СШ Гайворонського району.

ше — його публікації запам'ятались. Самі ж доводиться зустрічатись більше з сумними фактами. Про безбачення сьогодні мовилось. Постійно з ними маємо справу. Два тижні тому провели рейд по підліткових клубах. Як відомо, віднедавна їх передали мо-

лодіжному центру, який працює на госпрозрахунок. Чи кожен підліток зможе знайти гроші на оплачуваний захід? Та й під час рейду ми жахнулись: майже всі клуби не замку. Куди поділись дітям у вільний час?

В. СОРОКІН: В жехах поскорочували штати. Про це треба писати.

Володимир ЩЕРБАНЬ, другий секретар Олександрійського міського комсомолу: Проблеми, про які говорила Подашевська, мені добре відомі, оскільки сам три роки працював у інспекції. Саме тому й хочеться застерегти газету: не спекулювати сенсаційними темами. По-перше, такі публікації подаються на нижчому, ніж у всесоюзній періодиці, рівні — читач розчарується. По-друге: не робіть ведмежих послуг розтлінню нашої молоді. Як приміром «Московский комсомолец» описав в одній статті «Методи», тарифи й розцінки цієї торгівлі тілом...

Ще хочеться, аби газета не забувала, що вона — комсомольський орган. Проблем сьогодні у комсомолі достатньо. Дмитро ТКАЧЕНКО, курсант Кіровоградського вищого льотного училища цивільної авіації: Зустрічався з молоддю міста за п'ять років не раз (сам я — москвич) і вражає ось що: кіровоградці погано знають своє місто, історію його, архітектуру, культурні надбання. Вікторина «Чи знаєш ти своє місто?» повинна зібрати чимало учасників. Частіше повертайте молодь до своїх витоків.

Про естрадну музику в нас пишуть мало й некомпетентно. Нізвідки брати інформацію...

В. БОНДАР: Читачі «Молодого комунара», любители музики, тільки й читають, що про різноманітні рок-групи. Сьогодні більше треба культивувати музику народну, класичну. Валерій САМОФАЛ, інструктор Світловодського міського комсомолу: А клуби самодіяльної пісні? Ось недавно до Одеси на «Гуморину» їздили два колективи з області — хто про це знає? Газета не повідомила. Злочинність серед молоді — дуже серйозна проблема. А як комсомольські організації реагують на це? Здебільшого ніяк. Чому? Чи ось це одна проблема: режим, роботи райкомів комсомолу. Працюємо з 9.00 до 18.00. На завод приходиш — рідко хто має час з тобою бесідувати: робота, робота. А дозвілля молоді проводять, як правило, ввечері. Тільки з власної ініціативи ми можемо

знати про нього, вивчати потреби й запити молоді. Можна зробити режим роботи рухомішим?

Зараз у країні обговорюють Закон про молодь. Чому «Молодий комунар» досі мовчить?

Антоніна КОРИНЬ, редактор обласної наукової бібліотеки імені Н. К. Крупської: 1988-й ЮНЕСКО оголосило «роком сім'ї». В нинішньому році з'явилось цікаве всесоюзне видання «Сім'я». А «Молодий комунар» ліквідував тематичну сторінку «Клуб молоді сім'ї». Сторінка «Особисте», не може замінити її. Родинному вихованню со-

К. ПОВЕЛЬКО: Цього року в нашій сім'ї черга на «Молодий комунар» — кожному є що прочитати. Тому не раджу робити тематичних номерів (на одну тему) — це значно звузить коло читачів номера.

Ніна ДАНИЛЕНКО, старший кореспондент: Позаштатні автори часто питають: чому так довго йде їхній матеріал до друку? Поясню це насамперед тим, що зараз газета планується за півтора місяця наперед. Тільки короткі інформації ми можемо поставити в номер.

Вікторія КРОВА, службовець кіровоградського

Кілька пропозицій. Більше писати про шкідливість пияцтва. Чи нормальним є те, що в центрі Кіровограда в радіусі одного кварталу розташовані три пивбари?

Мене вражає молодь, яка відвідує кафе «Юність». Стільки нецензурних слів наслухаєшся, такого надивішся! А запальований, засмічений тротуар! Якби у

нас штрафували за це, то кожен би подумав...

Якщо пишете про музику, то це — рок. А про І. Кобзона, М. Магомаєва, Н. Яремчука, Ів. Поповича, Аллу Кудлай — чому мовчите? Чи ці естрадні співаки не цікавлять молодь?

Мало полеміки про кіно, Л.БАБЮК, м. Кіровоград.

годні ми повинні приділити особливу увагу — людина формується в сім'ї.

Поза увагою газети залишаються музичні школи, художні, спортивні... Третє десятиліття працює в підвалі дитяча художня школа і нікого це не турбує.

ВО «Друкмаш»: Зовсім мало газета пише про класичну музику. Запитайте в нинішньої молоді найелементарніше з класичної музичної спадщини нашого народу — мовчання... Міжнародна мова есперанто: може, серед читачів знай-

Ціна ранурсу.

Фото В. ГРИБА.

Частіше, думаю, слід друкувати добірки листів «Читач-газета». Щоб читач, виймаючи газету з поштової скриньки, думав: а, може, сьогодні й мого листа надрукували. Газета має бути й порадиником, навчителем; пропоную запровадити рубрику «Школа комсомольського активіста» — не всі вміють збори вести, рейд організувати...

Петро СЕЛЕЦЬКИЙ, завідувач відділом комуністичного виховання «МК»: Є в нас подібна рубрика: «У записник комсорга: від А до Я». Але трудність ведення такої рубрики в тому, що про це ніхто не запитує — потрібно друкувати чи ні? Читає його хто чи ні? Ось скільки проблем сьогодні в лекторській роботі, але нікого це не цікавить, ніхто на такі публікації не відгукується, хоча ми й запрошуємо...

ВІД РЕДАКЦІЇ: Справді, багато порад, підказок, критичних зауважень почули журналісти газети. Слушних, правильних. Тижневик ще довго повертатиметься до цієї розмови. Хочеться, аби пам'ятали про неї учасники зустрічі і всі друзі газети. Пам'ятає, щоб робити газету кращою, ще цікавішою. З наступаючим Днем преси, дорогі наші кореспонденти!

Перший рік передплачуємо газету, бо лише торік приїхали сюди працювати з Хмельниччини за направленням. Газета подобається. Ми любимо читати художню літературу, пробуємо самі писати. Тому й прохання наше: у кожному номері тижневика друкувати вірші, оповідання, нариси.

Раїса ДЕНИСЮК, Антоніна СИЧЕВСЬКА, м. Гайворон.

дуться такі, хто хотів би отримати уроки через газету?

І хочеться висловити спільне побажання учасників сьогоденної зустрічі: частіше влаштовувати подібні бесіди. Сьогоднішня в кожного викликала чимало думок...

Квітень славен цвітом, травень — травами, а Першотравень славен добрими ділами. Першотравень — свято інтернаціоналістів, День Міжнародної солідарності трудящих — це той поріг, до якого несемо свої думи, свої надії на краще й здобутки у роботі чи навчанні. Для восьмикласниці Кіровоградської середньої школи № 24 Люди Сокур наближення свята асоціюється з вахтою, яку старшокласники

міста несуть біля пам'ятника воїнам-визволителям, з першими комсомольськими дорученнями, які довелось виконувати... А от для вчорашньої, можна сказати, школярки, а нині передової доярки другої молочнотоварної ферми колгоспу «Маяк» Знам'янського району Світлани Противцевої весна — це ще й початок нових приемних турбот, коли корови, вигулявшись на пасовиську, на свіжій зелені, в літ-

ніх таборах, дають більше пахучого, живлющого молока, коли маленькі телята, підрісши, починають вибрикувати в загонах надворі, коли... Втім, весна — це не тільки зовнішні зміни, це й переміни в душі кожної людини. Міняються турботи, час вершить ще одне коло, людина стає на виток старшою, досвідченішою. Нараз відчуває, як, приміром, начальник зміни ав-

топарку Микола Сіромаха, що молодість не дає підстав найперше для самозаспокоєння. Не замикається в собі, на особистих інтересах — це властиво для багатьох людей. Власне, з цього починається наша активна життєва позиція. Ким би ти не був, молодий ровеснику, — чи то секретарем сектору обліку учнів, як Мариса Харамурза, чи гостем на землі Велико-

го Жовтент студент вограді лийкий потребе шого п ти свогнення народі на буд

МАЛИНОВИЙ ПЕРЕДЗВІН

Валерій ГОНЧАРЕНКО

ДО МОЛОДОСТІ

Сходить зоря, як пісня.
Ранок гряде землею.
Молодоте, не бійся
молодоті своєї!

Є в нас довічне право
Ленінське і велике:
брати на прапор правду,
а не з трибун базікати

значуще і охоче,
дружачи із брехнею.
Совість розкрила очі.
Будьмо відверті з нею.

Рано шумить парадом
про не парадні будні.
Честь нам дана не в спадок.
Честь—наша путь в майбутнє.
Вірити в нього треба,

як у звияту вірять.
Молодоте, у тебе
буде століть сузір'я.

Будуть шляхи і пісня,
лиш не змілій душею.
Молодоте, не бійся
молодоті своєї!

м. Кіровоград.

Віктор ВЛАСЮК

ОДВІЧНИЙ ЗВ'ЯЗОК

Розправляє весна білі крила,
Поринаючи в чисту блакить.
І немає такої вже сили,
Щоб політ цей стрімкий зупинить.

А весна і любов — неподільні,
Життєдайний одвічний зв'язок.
Ось чому юнкам шати весільні
Світлий квітець зіткав з пелюсток,
м. Кіровоград.

Микола СУРЖОК

Олександра
СРЕМЕНКО

ВІНОК ДРУЖБИ

Переливи. Перли.
Молода гроза.
Блискавки роздерли
Небо... Бірюза,
Мій дитячий світе,
Зачекай, не йди.
Сонце дружби світить,
Щоб цвіли сади...

м. Новомиргород.

СВЯТКОВЕ

На площах святкових
Трудящих мільйони.
Знамена червоні
Квітчають колони.
Дзвенить Першотравень
Піснями новими,
І сонце рожеве
Взолочує ниви.
Нам жити у мирі,
Рости у труді,
Бо нас окриляють
Шляхи молоді.

с. Войнівка,
Олександрійський
район.

Михайло РОДИНЧЕНКО

КОНКУРС

Малюють діти на асфальті
Дерева, сонце, голубів...
Я ж біля них, немов на святі,
Яке найдужче полюбив.
Ось першокласниця Світланка
Малює щось. Вдивляюсь я:
Це — небо синє, біла хмарка,
А з хмарки дощик — на поля.
Олесь малює космонавта.
На шлемі зірочка горить.

В Марійки ж—сонечко в санчатах
Додолу котиться з гори.
...І як тут можна не радіти,
Не пити серцем тишину,
Коли малюють наші діти
Щасливий День, а не війну.

с. Олександрівка,
Долинський район.

Костянтин ЛЕСЬЄВ

Зайнявся день над світом
Ясноокий,
Сонливу тишу розганя
І спокій.
Вітаю рух і дію,
Лиш вони
Кермують наше завтра
З драгошми.

с. Солгутове,
Гайворонський район.

не пахучо-
коли ма-
починають
адворі, ко-
не тільки
еміни в ду-
ються тур-
дне коло,
старшою,
відчуває,
зміни ав-
топарку Микола Сіромаха, що
молодість не дає підстав найперше
для самозаспокоєння. Не замика-
тися в собі, на особистих інтере-
сах — це властиво для багатьох
людей. Власне, з цього починається
наша активна життєва позиція.
Ким би ти не був, молодий ровес-
нику, — чи то секретарем сектору
обліку учнів, як Лариса Хара-
мурза, чи гостем на землі Велико-

го Жовтня, як ці двоє іноземних
студентів, що навчаються в Кіро-
вограді, — у нас завжди є один ве-
ликий спільний інтерес. Всім нам
потрібен мир — як запорука даль-
шого прогресу. Всі ми маємо обра-
ти своє місце в боротьбі за зміц-
нення дружби і взаємодопомоги
народів усього світу. І на свята, й
на будні.

Фотомонтаж В. ГРИБА.

Нинішню сторінку «До сімнадцяти і старші» складають ваші листи, дорогі читачі. Ще ніколи, здається, не був таким багатим на пошту відділ учнівської молоді та соціальних проблем. Та й яка пошта! Читачі пишуть про наболіле безпосередньо з навчальних класів і аудиторій. Ідуть листи про комсомольську честь, людську совість, непорозуміння з черствими й байдужими навчителями, про збівання за суспільні інтереси, відгуки на публікації нашого тижневика...

Зростає активність наших читачів — факт обнадійливий. Водночас хочеться сказати й про пасивність учнів профтехосвіти, та й студенти вищих навчальних закладів області ще не проявляють активності.

Можливо, кого не цікавить, не влаштовує те, про що ми пишемо, які питання піднімаємо на сторінці? Поділіться з нами своїми думками.

Напередодні Дня Преси вітаємо усіх активних авторів сторінки «До сімнадцяти і старші» зі святом! Громадянської мужності, гостроти пера й натхнення Вам!

Відділ учнівської молоді та соціальних проблем.

Чи варто йти в студенти?

Серед молоді існує погляд, що навчатися в технічному вузі після закінчення середньої школи непроститимно. Бо в інженера, молва, і заробітна плата маленька, і клопотів побільше, тоді, як робітником можна стати одразу і бути самостійним.

Так, в інституті стипендія невелика, та й заробити її не кожному під силу, якщо в шкільні роки байдки пробив, а в інститут тебе батьки примусили вступити... Але рано чи пізно життя бере своє і волею долі збираєшся поступати до вузу, на вечірній чи заочний факультет або на підготовче відділення. Збираєшся уже з внутрішньої потреби, без чихось напучувань. А запитайте будь-яку людину, котра пройшла через вуз, які роки в її житті найкращі? Без вагань вам дадуть відповідь — студентські.

Те, що Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування популярністю користується не дуже великою, вина до певної міри і самого інституту. Це інколи недостатня вимогливість до студентів. Другою причиною є також і низька інформованість випускників шкіл про інститут, його будні, суспільне життя, звичай, спортивно-масову роботу, відпочинок студентів.

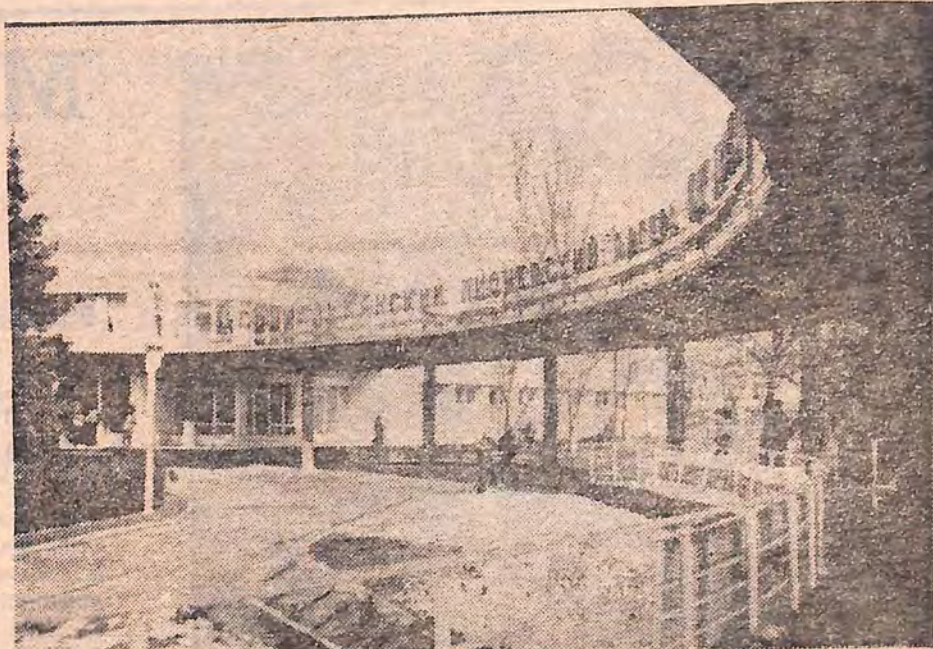
Що старшокласники знають про інститут? Що має чотири основних факультетів: машинобудівний, сільськогосподарського машинобудування, будівельних та дорожніх машин, електромеханічний, що готує інженерів. І все. Але є спеціальності майже не зв'язані з назвою факультету, а, інколи, навіть інституту. Це і пиварне виробництво, бухгалтерський облік, автоматика і телемеханіка, автоматизація сільськогосподарського виробництва. А така спеціальність, як «Машини і технологія обробки металів тиском» своєю назвою якраз багатьох і викликає в уяві гуркіт, удари молотів, вилопи пари, теплоту розжареного ме-

талу. І не кожен знає, що будь-який металевий (або навіть і неметалевий) предмет, з яким ми кожен день маємо справу, є продуктом саме цього виробництва. А ця «жахлива картина» — то вчорашній день, тоді як сьогоднішній і завтрашній — це механізми і автомати, гнучкі автоматизовані виробництва та роботизовані автомати. А в кінцевому результаті — безлюдна технологія, і основне місце у її створенні та управлінні займає інженер-коваль. Може, не кожен знає, що ручною працею можна підвищити продуктивність праці у 2—3 рази, а інженерною розробкою у 100—1000 разів!

Підготовку за цією спеціальністю проводить різномірна кафедра, де студенти можуть займатися і науковими розробками. На кафедрі працює лабораторія. Верстати для розмірної обробки металу, сконструйовані працівниками лабораторії, впроваджені на багатьох передових підприємствах країни.

Бувають і невдачі у навчанні, перевантаження, можливо, колись треба буде відмовитися і від перегляду фільму, і від побачення. Але не навчанням єдиним живе студент і не тільки це запам'ятовується зі студентської лави. Багато хто займається спортом, бере участь в гуртках художньої самодіяльності. А вечори, що проводить дискотека «Старий грамофон», користуються популярністю не тільки серед молоді інституту, багато нестудентів мріє туди потрапити. А клуби веселих і кмітливих, інші вечори відпочинку, студентські будівельні заходи, де є час і для роботи, і для відпочинку. Зрештою усього не опишеш, треба тільки відчувати.

А. СКАЛЕЦЬКИЙ,
студент 5-го курсу електромеханічного факультету Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.

Автор цього знімка, семикласник Кіровоградської середньої школи № 5 Богдан БАБИЧ — один із переможців нашого минулорічного фотоконкурсу. На останніх березневих канікулах Богдан як юнкор відпочивав у республіканському таборі «Молода гвардія», що на березі Чорного моря в Одесі. Знімки привіз багато, один з них (ротонда при в'їзді в табір) запропонував газеті.

3 АРАЗ ми багато говоримо про справедливість, об'єктивність. Але я розуміла, що говорити про це (не в загальносоюзному масштабі), але в масштабі училища — рано. Хай це дрібниця, але саме з таких дрібниць складаються потім наші бідні, все сміття, яке потім хочемо швидко викинути. Ми говоримо про реформу школи, про те, що потрібні справжні вчителі. Я не хочу сказати, що в училищі погано викладачі, навпаки: підколектив підготовлений відмінно, дає нам міцні знання. Але інколи пропадає бажання ці знання брати. Коли бачиш несправедливість, то опускаються руки. Я вчуся на II курсі, ми закінчуємо вивчення російської сучасної літератури. Одного разу ми писали самостійну роботу. Наша вчителька захворіла і до нас прийшла інша. Вона сказала, щоб кожен ви-

За власну думку — «3»

словлював свою особисту думку. І уявіть собі: той, хто писав те, що думав, — отримав маленьке срібне «3», а той, хто з спокійним серцем переписав із посібника — отримав велике красиве «5».

Ні, справа не в тому, що я отримала «3», а хтось «5». Просто здається, що нема справедливості навіть на уроці. Ми звикли думати, говорити, писати за шаблоном. Російська література — мій улюблений предмет. У школі ми сперечалися, висловлювали свої думки. Урок проходив цікаво, не хотілося, щоб він закінчувався. А тут мені не хочеться (після цього випадку, здавалося, такого незначного) навіть книжку відкривати. Може, я не права, але більшість моїх ровесників зі мною погоджуються. Захотілося поділитися своїми думками і з читачами.

Іра ПОЛЯКОВА,
учениця педагогічного училища.

м. Олександрія.

Інтернат... не для дітей

5 березня 1988 року на сторінках газети була надрукована стаття «Педагогічна справа №...» про виховання дітей в Пантальонській школі-інтернаті.

Сумна справа, бо діти не знайшли в інтернаті ні спокою, ні турботи про їхню гірку долю. А що в школі неблагополучно, ми відчували це ще звітотді, коли двох учнів нашої школи Віктора (4 клас) і Оксану (7 клас) Пугачових направили в цей інтернат: (їхніх батьків-алкоголиків суд позбавив батьківських прав). Діти втекли через два дні, пішки і попутним транспортом повернулися в Комішувате. Від'їжджаючи, вони сподівалися, що в інтернаті їм буде краще, ніж в холодному, голодному, не-

привітному батьківському домі. Завітавши в нашу школу, Оксана, знервована і похмуро, сказала: «А там не така школа, як наша, і я туди не хочу». В сім'ї дівчинки нічого не змінилось на краще, і знову постало питання про від'їзд до інтернату. Історія повторилася. Діти в інтернаті не прижились — втекли в село. До школи їх привела мати. Тепер і вона просила залишити дітей в «своєй» школі. Братик і сестричка не вірили, що ми хотіли зробити їм краще. Віктор плакав ще три дні і все просив, щоб не відправляли в інтернат. Сіла й Оксана за парту.

Так ми і не допомогли дітям. Наші сподівання про школу-інтернат, як дім Доб-

ра і Любові для дітей, не справдилися.

А з чим підуть у світ ті діти, які виховуються в цьому інтернаті, як вони будуть ставитись до людей, як виховуватимуть своїх дітей, чи назвуть свою Вітчизну неньою? Бо для них її, нашу Вітчизну, особливості вчителі школи-інтернату. Невже серед них немає просто порядних людей? А як же з поняттями про людську совість, мужність, доброту?

Педагогічний колектив нашої школи хотів би почути міркування вчителів школи-інтернату: як вони могли зганьбити ім'я вчителя!

Н. КАЛИНИЧЕНКО,
с. Комішувате
Новоукраїнського району.

Школі — 100 літ

В історії кожного міста, села є пам'ятні «свої» дати. Для жителів села Погребнякового такою подією буде 8 травня цього року, коли в центрі села зберуться вихованці шкіл різних поколінь, щоб відзначити сторічний ювілей народної освіти в селі.

Факти яскраві в порівнянні. У 1888 році у Верблюжці (нині Погребнякове) з населенням близько 7 тисяч чоловік було відкрито школу грамоти в маленькому перековному приміщенні. У ній навчалося лише 27 учнів. Сьогодні ж у школах села навчається 425 учнів, 30—40 із них щороку закінчують 10 класів. Середня школа, перший випуск якої відбувся в 1939 році, дала півтисну в життя 1280 випускникам, з них 37 — медалісти; 96 ста-

ли вчителями, 129 — спеціалістами сільського господарства, 58 — інженерами, 42 — медпрацівниками, 122 — офіцерами Радянської Армії.

Старші випускники школи були фундаторами колгоспного руху, стахановцями, п'ятисотенниками перших п'ятирічок, показували зразки самовідданої праці, створюючи фундамент соціалізму на селі. А в грізному 1941-му більше 1500 вихованців різних поколінь стали на захист Батьківщини, 580 з них за мужність і героїзм нагороджені бойовими орденами і медалями, а директор школи В. Ф. Скопенко, вихованець Т. Х. Уманський, І. О. Кобилянський стали Героями Радянського Союзу. Більше тисячі — не повернулися з війни.

Зараз в селі живе і трудиться більше 300 вихованців школи, праця яких відзначена нагородами Батьківщини.

З шкіл села вийшло чимало відомих людей. Серед них, наприклад, В. В. Скопенко — академік, доктор хі-

мічних наук, ректор Київського державного університету, депутат Верховної Ради УРСР, В. Г. Сумський — народний артист УРСР, О. І. Жолдак — український радянський поет та інші.

З любов'ю і вдячністю односельці називають імена своїх перших вчителів: П. С. Тимофєєва, М. І. Мигуля, О. В. Моміт, Г. Ф. Ющенко, В. О. Мельниченко, Н. Д. Метку, Л. Г. Пинькало, О. Я. Найдю, Г. П. Литвин, О. Я. Коваленко та багатьох інших. Це вони навчили кілька поколінь села читати і писати, відкрили світ пізнання добра, заклали основи для формування особистості громадянина.

с. Погребнякове,
Новгородківський район.

Г. ГРИГІР,
краснавець.

«НАФАРБУВАЛА ГУБИ!»

Недавно ми мали конфлікт із вчителями фізкультури. Допоможіть нам у всьому розібратися і розсудіть, хто з нас правий.

Все було на уроці фізкультури. Одна з наших учениць, звільнена з уроку, стояла біля дверей спортзалу. В неї були нафарбовані губи. Це побачив один учитель (він в нас не викладає) і почав досить грубо з нею розмовляти. Він порадив їй придбати ще коротку спідницю з розрізом та кофтинку «по моді» і тоді будеш, мовляв, виглядати «як треба». Учениця запитала: «Чому ви зі мною так розмовляєте, адже ви педагог?». А він відповів: «Не тобі мене судити». Потім підійшов наш вчитель і також принизив її. Усієї розмови ми не чули, але дізналися розплакалася і вбігла із спортзалу.

Подібне в нас бувало частенько. Спочатку ми терпіли, не знали, що робити. Тепер ми у восьмому класі, стали більше розуміти, що часто самі буваємо винними. Але ж вчителі повинні нам допомагати виправляти свої помилки. Нас вчать бути ввічливими — а вчителі самі бувають грубими.

Про цей конфлікт ми розповіли директоріві школи. Все, як було. Але досі не знаємо, як вирішиться це питання. І ось тепер пишемо в газету. Ми не захищаємо ученицю, вона винна, але це не означає, що треба принижувати її гідність.

Знаємо, що подібні конфлікти — не виняток чи особливий випадок. І таке буває не тільки в нашій школі. А ми хочемо, щоб вчителі нас розуміли.

Учні 8 класу.
Світловодський район.

Футбольний болільник про свою улюблену гру знає все. Він непогано розуміється на тактиці, вільно орієнтується в турнірній таблиці, впевнено зважає шанси своєї команди у матчі з будь-яким суперником. І лише одного не вміє болільник — грати у футбол. Подібний влучний вислів належить Ільфу та Петрову.

Що ж, погодьмося з класиками вітчизняної сатири. Але додамо: якщо болільник й не грає, то вже бачив футбольної теорії в досконалому асортименті. Ось лист в редакцію від чотирнадцятирічного кировоградця Валерія Порубая:

«За «Зірку» я вболіваю з 1982 року, але весь цей час команда виступає невдало. Гадаю, що головною причиною прорахунків є відсутність чітких зв'язків між гравцями та неправильне розміщення їх на полі. Розумію, що я не порадник Шандора, але, по-моєму, лінія нападу повинна мати такий вигляд. Ралюченко, який добре грає лівою ногою, непогано володіє дриблінгом, має бути лівим або центральним форвардом. До того ж у нього потужна швидкість. Бобиляк — також центр нападу, Денисенко — на правому фланзі, а Черних — центральний півзахисник, диспетчер, як правило, з точним пасом. Дуже прошу «Молодий комунар» звернутися до Шандора — нехай той перевірить цю схему в грі, або на тренуванні».

Іштван Шандор прочитав цього листа перед від'їздом команди до Вінниці. Важко сказати, чи використав головний тренер «Зірки» поради читача, але з «Нивою» та «Поділлям» кировоградці зіграли на рівних...

Ім'я нападаючого Сергія Аргудяєва добре відоме на вищому, ніж друга ліга, рівні. Згадаємо, що грав він колись у московському «Спартак», в Орд-

жонікідзе. І ось вже другий рік грає в Хмельницькому. Непоганий гравець. Але наших хлопців він здивував не своєю грою. Рівно за добу до матчу «Поділля» — «Зірка» Аргудяєв навідався до кировоградців після тренування:

— Готуйтеся завтра на п'ять голів.

І на прощання хвацько показав п'ятірню.

Вже в Кіровограді Валерій Самофалов, розповівши мені про це, сказав, що саме тієї миті він зрозумів: «Поділля» перемоги не віддамо».

Й не віддали, але знову ж — і не перемогли. Хоча підсумок небезпечних моментів був на користь кировоградців (5:3).

У нападі не вистачає Калити. Саме він міг у найскрутніший час «прорвати» полосу невдач, забити свого м'яча.

— За Мишка будемо боротися, — сказав мені Михайло Йосипович Гасинєць, другий тренер. — Він потрібен «Зірці», потрібен Кіровограду.

Вже восьмий місяць, як Калита травмований. Травма важка, застаріла. Її можна лікувати в Кіровограді, але це затягнеться надовго. Тому керівництво команди звернулося до голови республіканської федерації футболу, який і порекомендував нашого форварда Центральному інституту травматології і ортопедії. Тому самому лікарю, який виходив свого часу Блохіна і Протасова. Калита їде до Москви.

Прихильників команди, напевне, цікавлять і взаємовідносини тренера з гравцями. Ще в першому номері тижневик розповідав про Іштвана Шандора. Тому не будемо займатися переліком його заслуг перед футболом, замінивши їх одним словом: «професіонал». Професіональне ставлення Шандора до футболу знайшло своє відображення у його словах звернених до гравців:

— Я не дівчина, аби мене кохати. Любіть краще футбол!

В цьому весь Шандор. Вимогливий до себе, до команди, до футболу.

...Коли ці записи було вже підготовлено, я зустрів Володимира Ступара.

— Ну, як настрої у команді?

— Попішимо на тренування. Команді вже час перемогти...

Я згоден. І, думаю, всі ми згодні. Вже час...

Сергій БОНДАРЄВ.

Подарунки до Першотравня

У ЯСКРАВОМУ ВБРАННІ МІСТА І СЕЛА ГОТУЮТЬСЯ ЗУСТРІЧАТИ ПЕРШОТРАВЕНЬ — СВІТЛЕ, РАДІСНЕ СВЯТО ВЕСНИ, МОЛОДОСТІ, МИРУ.

НАПЕРЕДОДНІ СВЯТА ГОСТИННО ВІДЧИНЕНІ ДВЕРІ МАГАЗИНІВ СПОЖИВЧОЇ КООПЕРАЦІЇ, ДЕ ВЛАШТОВАНІ ВИСТАВКИ-ПРОДАЖІ. ВАМ ЗАПРОПОНУЮТЬ ПОДАРУНКОВІ НАБОРИ, А ТАКОЖ РІЗНОМАНІТНІ ТОВАРИ, ЯКІ МОЖУТЬ СТАТИ ГАРНИМ ПОДАРУНКОМ.

КОЖНІЙ ЖІНЦІ ПРИЄМНО ОДЕРЖАТИ БАРВИСТИЙ ЛЕГКИЙ ШОВК НА СУКНЮ ЧИ БЛУЗКУ, МОДНУ БІЖУТЕРІЮ, ДУХИ З ВИТОНЧЕНИМ АРОМАТОМ, КРАСИВУ ХУСТКУ.

ЧОЛОВІКАМ ПРОПОНУЄМО СОРОЧКИ, КРАВАТКИ, КАПЕЛЮХИ НА ЛІТО, НАРУЧНІ ГОДИННИКИ, ФОТОАПАРАТИ, СУВЕНІРНІ ЗАПАЛЬНИЧКИ, ЕЛЕКТРОБРИТВИ.

У ВІДДІЛАХ СУВЕНІРІВ МОЖНА ПРИДБАТИ ОРИГІНАЛЬНІ ВИРОБИ НАРОДНИХ УМІЛЬЦІВ З ДЕРЕВА, КЕРАМІКИ, ЛОЗИ, ВИШИВАНІ РУШНИКИ, СЕРВЕТКИ ТОЩО.

ЛАСКАВО ПРОСИМО ДО МАГАЗИНІВ «ГАЛАНТЕРЕЯ-ПАРФЮМЕРІЯ» ТА УНІВЕРМАГІВ СПОЖИВЧОЇ КООПЕРАЦІЇ.

УКООПТОРГРЕКЛАМА.

Бліц-конкурс: прогнозувати «не в ударі»?

Напередодні старту 51-го чемпіонату СРСР з футболу перед командою 2-ї ліги ми запросили шанувальників футболу взяти участь у бліц-конкурсі «Молодий комунар». Футбольним провідцем пропонувалося три запитання:

1. З яким рахунком і на чий користь завершиться матч «Зірки» із житомирським «Спартак» (Житомир, 4 квітня)?

2. Назвіть результат матчу «Зірка» — «Торпедо» Луцьк (Кіровоград, 10 квітня).

3. Хто з кировоградців і в якому матчі проведе перший м'яч у ворота суперників на власному стадіоні?

Ось якими мали бути відповіді:

1. «Спартак» — «Зірка» — 2:0.

2. «Зірка» — «Торпедо» — 1:1.

3. Перший гол у ворота суперників на стадіоні Кіровограда забив Йосип Кароль.

На жаль, ніхто з любителів спортивних прогнозів не зміг правильно відповісти на всі три запитання. Певно, вболівальники розраховували на вдаліший старт улюбленої команди, бо в більшості листів «Зірці» пророчили перемогу. До того ж, із переконливими рахунками — 10:4 і навіть 5:2.

Стосовно прогнозів на перший, житомирський матч, на висоті виявився старшокласник з Кіровограда Денис ІВАНОВ, котрий точно передбачив результат зустрічі — 2:0 на користь господарів поля.

А ось прізвища тих болільників, котрі вгадали результат зустрічі з торпедівцями Луцька: Олександр БЕЗП'ЯТЮК та Олександр ГУСЛЯКОВ з Устинівського району, Микола БІБІКОВ з села Червоний Яр Кіровоградського району.

Хто заб'є перший гол на стадіоні «Зірка»? Читачі розійшлися в думках. Найчастіше називалися в листах визнані бомбардири — Михайло Калита, Едуард Денисенко, Валерій Черних, Ярослав Бобиляк. І ніхто не зміг передбачити, що відзначиться новобранець команди, до того ж захисник Йосип Кароль.

Головний приз бліц-конкурсу — абонемент на відвідання матчів на стадіоні СК «Зірка» — залишився нерозіграним. А заохочувальний — бібліотеку футбольних довідників — буде вручено Олександру ГУСЛЯКОВУ з села Димитрово Устинівського району.

ВИЗНАЧ СОБІ КУМИРА

Починаючи з квітня тижневик за численними проханнями прихильників «Зірки» визначатиме кращого гравця команди кожного місяця. Чекаємо ваших листів. Назвіть в них трьох на вашу думку кращих, а також питання, на яке й дасть відповідь лауреат.

ЧЕКАЄМО ЛИСТІВ ДО 7 ТРАВНЯ.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ УРСР

КІРОВОГРАДСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ ІМЕНІ О. С. ПУШКІНА

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ СТУДЕНТІВ НА 1988—1989 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

на денне та заочне навчання на факультеті: фізико-математичний. Спеціальності: «Математика і фізика» (денне навчання), «Математика з основами інформатики і обчислювальної техніки» (денне навчання), «Фізика з основами інформатики й обчислювальної техніки» (денне навчання).

Філологічний. Спеціальності: «Українська мова і література» (денне і заочне навчання), «Російська мова і література» (денне і заочне навчання).

Історичний. Спеціальності: «Історія з додатковою спеціальністю педагогіка» (денне навчання), «Історія» (заочне навчання).

Педагогічний. Спеціальності: «Педагогіка і методика початкового навчання» (денне і заочне навчання), «Педагогіка і методика початкового навчання і образотворче мистецтво» (денне навчання).

Іноземних мов. Спеціальності: «Англійська та німецька мови» (денне навчання).

Музично-педагогічний. Спеціальності: «Музика з додатковою спеціальністю педагогіка» (денне навчання), «Музика» (заочне навчання).

Фізичне виховання. Спеціальності: «Фізичне виховання» (денне і заочне навчання).

Вступні іспити проводяться за програмою середньої загальноосвітньої школи.

Вчителі (викладачі), які мають середню педагогічну освіту і стаж педагогічної роботи не менше року, зараховуються на навчання без відриву від виробництва з відповідної спеціальності за направленням органів на-

родної освіти на основі результатів співбесіди без вступних іспитів.

Вступники складають іспити залежно від обраної спеціальності з таких дисциплін:

на спеціальність «російська мова і література» — з російської мови і літератури (усно і письмово), історії СРСР (усно);

на спеціальність «Українська мова і література» — з української мови і літератури (усно і письмово), історії СРСР (усно);

на спеціальність «Фізика й інформатика» — з фізики (усно), математики (усно), російської або української мови і літератури (письмово);

на спеціальність «Математика й інформатика» — з математики (усно і письмово), російської або української мови і літератури (письмово);

на спеціальність «Математика і фізика» — з математики (усно), фізики (усно), російської або української мови і літератури (письмово);

на спеціальність «Фізичне виховання» — з спеціальності (легка атлетика, гімнастика, плавання), біології (усно), російської або української мови і літератури (письмово);

на спеціальність «Англійська та німецька мови» — з англійської або німецької мови (усно), російської або української мови і літератури (письмово), історії СРСР (усно);

на спеціальність «Історія та педагогіка», «Історія» — з історії СРСР (усно), російської або української мови і літератури (усно і письмово);

на спеціальність «Музика та педагогіка», «Музика» — з теорії музики та сольфеджіо, основного музичного інструмента, російської або української мови і літератури (письмово);

на спеціальність «Педагогіка і методика початкового навчання» — з математики (усно), історії СРСР (усно), російської або української мови і літератури (письмово); на спеціальність «Педагогіка і методика початкового

навчання та образотворче мистецтво» — з спеціальності (малювання, живопис, креслення), математики (усно), російської або української мови і літератури (письмово).

Особи, які закінчили середню загальноосвітню школу з золотою (срібною) медаллю, випускники середніх спеціальних навчальних закладів, що одержали диплом з відзнакою, складають один іспити з предметів, які стоять першими. При одержанні оцінки «п'ять» вони звільняються від складання решти іспитів, а при одержанні оцінки «чотири» або «три», складають іспити з усіх дисциплін.

Конкурсний відбір вступників проводиться згідно з правилами прийому до вищих навчальних закладів СРСР. Військовослужбовці, звільнені з дійсної військової служби, які користуються урядовими пільгами, діти-сироти та діти, котрі лишилися без опіки батьків, які на вступних іспитах одержали позитивні оцінки, зараховуються поза конкурсом.

На навчання без відриву від виробництва приймаються особи, які працюють за фахом обраної спеціальності, крім спеціальностей «Російська мова і література», «Українська мова і література», «Історія», «Музика».

Прийом заяв: на денне навчання з 25 червня по 15 липня, на заочне навчання з 20 квітня по 31 травня.

Вступні іспити проводяться: на денне навчання — з 16 липня, на заочне навчання — з 1 червня.

Вступники подають такі документи: заяву на ім'я ректора інституту за встановленою формою, документ про середню освіту (оригінал), характеристику зі школи або останнього місця роботи, медичну довідку (форма № 086 у), 6 фотокартки 3x4 см.

Паспорт і військовий квиток подаються особисто. Особи, які мають стаж роботи, подають витяг з трудової книжки (книжки колгоспника).

Студенти денної форми навчання забезпечуються гуртожитком та стипендією на загальних підставах.

Адреса: 316050, м. Кіровоград, вулиця Шевченка, 1, інститут, приймальна комісія.

НА ПУСТЕДЬНИЙ околиці зупинці, де автобус зупиняється, як кажуть, раз у п'ятирічку, від нічого робити мусиш шукати собі якусь заняття — ну хоча б вивчати тріщини на бетонній огорожі сусідньої фабрики. Більше зупинити погляд не було на чому, хіба що залишалося крізь темні окуляри шукати плями на липневому сонці... Тому коли десь із-за рогу вигулькнула постать, я стала її, прямо скажемо, розглядати. Тим більше, що хлопчина присків на металевий бар'єр якраз напроти.

Власне, він на паркані напівлежав, і лагідне сонце, видно, було не на користь його здоров'ю, бо шморганосом, як у сирому безрези. І полудень проходив у нього за північ: голова схилася все нижче, ноги повільно з'їжджали з планочки — ось-ось м'якенько сповзе і досипатиме в сучасному спортивному...

Нарва хлопця, майже клонувши носом власні коліна, сів, пересів іншим боком, і годі вже було за ним спостерігати, а треба було підбігати й питати: «Що з тобою?». Вся щода в нього була закривавлена, червоні цівочки заповзали й за комірця. Це ж він, мабуть, і схлипував не від нежитю, а від болю. Бач, і розхристаний, одержинка заплінулася — побити чи апа? Може, як ремонт робив — пахло від нього хімікаліями якимись, ацетоном, чи що.

Підліток на мій голос із зусиллям напіврозклав фарфорові очі, зітхнув і знову повисів головою. «Тебе вдарили? Боляче?». Він схлипував і скривився: «Боляче». Дуже. Ось тут, — і взявся рукою не за щок, а за свій живіт, який він свідомо вдав, а за іншу, здорову... Лише тут до мене дійшло. Зупинка залишилася безлюдною, але неподалік був таксофон. Він сидить «відключений», нічого не помітив...

Він і не помітив. Зате не встигла я й трубку знати, як невідомо звідки взявся ще один хлопець, теж років сімнадцяти, на колесах і не відморожений. Він хутенько вловив закривавленого (обличчя того залишалося незворушним) на багачини мопеда, дав газу і помахав мені рукою: привіт, мовляв, міліції, ми свій кайф догнали, а ти зі своїм пролітаєш...

МИ ЗІ «своїм», тобто з наступом на наркоманію, і її профілактикою — справді не так багато дофляги. Я особисто не в захопленні від закликів на вразок «Винищуйте пияцтво під корінь», «Зведемо налівець проституцію», «Дамо бій наркоманії і долаємо її»... При цьому жоден «борець» називає свої шляхи знищення зла. Я не вірю в те, що воно в осяжному майбутньому так швидко буде стерте з лиця землі. Все одно чиясь рука та потягнеться до «вимикача». В сльозі, одним словом, не без... Біда в тому, що кількість людей, для яких цінність життя стискується до кількох «кубіків» у шприці, примушує говорити про загрозу генетичної руйнації людства... Це страшніша біда: ті, кому не терпиться зачарувати, знають про майбутні катастрофічні наслідки...

— Мені відомо, що в наркоманів народжуються діти-каліки, — Вячеслав П. (освіта вища, не працює з вересня 1987 року, діагноз — опіумна наркоманія) говорить не спокійно, навіть

усміхнено. Він взагалі під час розмови зберігає приязний вираз інтелігентного обличчя, цілком доброзичливо дивиться і на мене, і на працівників міліції, хоча стараннями саме її і об'їжджає наряд диспансеру його відправляють на 12 місяців примусового лікування. Раніше він притягувався до кримінальної відповідальності за причетність до наркотиків. Двічі (каже, що добровільно) лікувався від макової пристрасті, і обидва рази виписували то за порушення режиму — стверджує, що піймали на курінні — то за відмову від лікування...

— А що там робити, коли й лікарі заявляють, що наркоманія невиліковна...

— Самі ви теж так думаєте?

— Ні. Я вірю, що можна цього позбутися. Бували періоди, що й по півроку не вживав. Спочатку дуже тяжко було, десь місяць-півтора. Рятуювався гарячими ваннами. Парова баня, на ніч снотворне...

— Де брали, адже воно лише за рецептами відпускається?

Багатозначно усміхається: мовляв, місця треба знати. Потім пояснює:

— Зберіг ще від тих пір, коли вільно продавалось. Що, таблетки з часом псується? Нічого, мені непогано йшли.

Вячеслав курить, на запитання щодо спиртного заперечно хитає головою. Перерви у вживанні наркотиків пояснює не поганим самопочуттям напочатку. «Ні, було добре, хотілося щось хороше зробити, тільки не подумайте, що для суспільства — для себе; квартиру, наприклад, прибрати, на музику тягнуло. А коли ставало гірше і потрібна була чергова доза, «не було» випадку, щоб не знаходив». Де? «На ринку, за паролем», — і знову усмішка, не збавнеш, правду каже чи жартує. А заважає Вячеславу його пристрасть тим, що «забирає багато часу». «Поки знайдеш, поки приготуєш... Від культурного життя відвертає. Ні, кінки читаю, в кіно ходжу, а театр забув коли й не відважувся. Був кандидатом у майстри спорту з настільного тенісу, зарез і це кинув. І взагалі, коли колись, то з часом погіршується апетит, появляється безсоння. Настрій постійно такий, що хочеться спокою, щоб ніхто тебе не чіпав...»

— По вас і не скажеш, по-моєму, ви цілком контактний...

— Так уже ж знову три місяці не вживаю. Я так: є мак — колюся, а тепер ось притисла міліція, менше торгують — то й без нього обходжуся. Але насіють, і на осінь знову появляється...

Домашні, мати й брат, за словами Вячеслава, знали про його пристрасть і ставилися до цього «негативно». Друзі? «А я не питав їх, як вони це сприймають». Коловся крадькома, щоб мати не бачила... «Казав, що я дорослий і сам знаю, що роблю...»

— Ви досить довго ніде не працюєте. Чому?

— Не беруть за фахом, адже судимість маю. На будову хіба що піти, бетон місити? Живу на зоощадження від колишніх раціоналізаторів...

— Валерію Володимировичу, — звертаюся до дільничного інспектора Кіровського РВВС В. В. Заболотного, — ви могли б допо-

могти вашому підопічному з працевлаштуванням?

— Постарався б, якби він звернувся. У нас є базові підприємства для подібних осіб. Спочатку, може, й не за спеціальністю, а далі, якби себе добре зарекомендував... Тільки ж це треба за людину попросити й поручитися, а на Вячеслава надії нема...

— Мене вже по протекції влаштували на завод дозавтоматів, але попрацювати не встигну, бо забирають...

А ЯКБИ не забрали? Чи здатен цей чоловік, котрий, як можете судити, мислить досить самокритично й тверезо, обійтися без опіуму?

Траплявся вже момент, коли зміна звичної обстановки на екстремальну могла б примусити забути про мак. Вячеслав був дозиметристом у Чорнобилі.

— Добровольцем? Ну що ви! Послали!

— І тоді кололися? Хіба й у тій обстановці знаходилися постачальники?

— Я возив із собою.

«Прилучився» Вячеслав ще студентом, коли вчився в Кіровоградському інституті сільськогосподарського машинобудування.

— Товариш дав скуштувати, царство йому небесне. Повісився...

— А чому ви, неодноразово кидуючи і витримуючи, знову бралися за це діло?

— Думав, що від одного разу нічого не буде. А воно досить поприбувати, і вже не зупинишся...

Коли у звичку зайшло, то засмокує. А перший, перший раз? Постійно ми чуємо «запав з горя», «молодь сідає на голку, бо не бачить у нашому житті високих ідеалів, ні у що не вірить, бо кругом одна брехня і показуха, все на продаж, навіть любов...». Так, цим багато можна якщо не виправдати (у людини ж має бути розум, що підкаже: ні, мак не врятує, буде тільки гірше), то пояснити. Не всі ж можуть протистояти обставинам: слабкість людини — скоріше біда її, ніж вина. Буває, привчаються до забороненого плоду і через нестримну цікавість, і під апатичний чи депресивний настрій — щоб «стреснути»... Мало ж бути щось таке й у Вячеслава?

— А я вже й не пам'ятаю, чого я вперше спробував, — і чергова широка усмішка.

Хтось із присутніх при бесіді працівників міліції питає:

— Ну, а подруга в тебе є? Як уколешся, до жінок вабило?

— Подруга є. Плакатиме, як уявляє, що мене забувають... До жінок дуже тяжко. Спочатку. Тепер уже зовсім не те, ні...

Вячеславу 28 років.

СТАРШИЙ дільничний інспектор міліції М. Ф. Синюк розказує ще про кількох «примусовиків».

Анатолій Д., 1953 року народження, відбув тривалий строк ув'язнення, після чого став колотися, довго не працював, жив без прописки в жінки, котра влаштувала в квартирі притон.

Геннадій Б. не працював близько року, загубив трудову книжку, ховався від міліції. Батьки впливу на нього не мали.

Павло Г., 1955 року народження. Був засуджений за наркотики. Їздив із бригадами шабашників, предметно ніде не працював. «Для діла» влаштувався в об'єкт рембудтрест, через кілька місяців звільнили за прогули. Мати тяжко хворіла, без належного догляду померла. Був направлений на лікування, зі стаціонару намагався втекти, виписувався за порушення режиму. Куди подів паспорт. Куди не пам'ятає...

— Громадськість ЖЕД № 5, товариський суд, рада забудинками ні разу не перевірили і не обговорили його спосіб життя, — говорить дільничний інспектор міліції Кіровського РВВС В. І. Маковський.

— А хіба були випадки, щоб ЖЕД перевиховала наркомана?

Заперечна відповідь мене не здивувала.

І служби за місцем проживання наркоманів вносять свій вклад у боротьбу зі злом. Наприклад, у документах Вячеслава П. є його характеристика (підписався під нею начальник ЖЕД № 3 С. Люненко): «Допускає правила порушення соціалістичного співжиття; створює несприятливу обстановку для проживаючих спільно членів сім'ї». Скільки я не допитувалася, ні сам Вячеслав, ні дільничний інспектор В. В. Заболотний не змогли розшифрувати це стандартно-загальне формулювання. Бешкетів, скандалів, хуліганства не було. Звідки ж такий аванс? Із упевненості, що наркоманія — це погано, і якщо наркоман ще нічого не скоїв, то неодмінно скоїть у майбутньому? Чи бже «порушення правил співжиття» і т. д. його не приймуть на лікування?

«Маки червоні, вогні на пероні, відходить поїзд у далеку путь... Наші стрічання і розставання ти не забудь, кохана, не забудь». Лірична пісня про ніжну рослину, що увійшла і в народні прислів'я та приказ-

ки (гарна, мов маків цвіт, на макове зерно не вірю) у контексті нашої розмови звучить зловісно. Чи зменшиться кількість «макоманів», коли посіви цінної для фармацевтів і кондитерів культури у доступних місцях зведуться нанівець? Адже «сім років мак не родив і голоду не було»?

Безперечно, зменшиться. Але...

— У Кіровському районі зареєстровано кілька десятків чоловік, що допустили немедичне вживання наркотичних препаратів, — інформує начальника відділення по керівництву дільничними інспекторами міліції В. Д. Чабан. — Серед них є й неповнолітні.

Медикаменти з обігу не виключиш — вони допомагають тисячам хворих. Але й здорові можуть зроби-ти хворими при широкому доступі до препаратів. Те, що «нарконебезпечні» ліки видаються лише за рецептами, становища не рятує.

У ІВАНА Р. іконописне лице, великі голубі очі з розширеними зіницями, постійна білозуба усмішка. Навіть тоді, коли веселиться нічого. «Це нервово», — пояснює. Язик періодично заплітається, уважно розсіює. Музично обдарований, начитаний, має успіх у дівчат, але жодного з цих переваг не користується сповна, посилаючись на бездіяльний характер, безвілья. Однак, коли його переконують у тому, що треба взяти себе в руки, вказує доброзичливцем на двері з неабиякою рішучістю і надалі успішно уникає зустрічей із ними. Іван часто неждує і виписані лікарем медикаменти часом поглинає в непомірних дозах. Щоб знати побічні явища, іде до іншого спеціаліста, який призначає «заспокоїливе», чого Іван і чекав. Перебуваючи в стаціонарі, іноді бере таблетки у хворих, що відмовляються їх приймати («хімія, не вірю в них»). Хто лежав по лікарнях, бачив у коридорах столики з прізвищами і пакетиками ліків — підходь і бери своє. А можна

й чуже, якщо там є відповідний вміст — тут же на картонках усе призначене й перераховано.

Іван не вважає себе наркоманом. «Просто після таблеток я ні про що не думаю, всі проблеми відступають...»

Цей таблетками загнане вглиб душевний біль, той підліток на зупинці, нанюхавшись ацетону, не відчував болю фізичного. А ми всі відчуваємо і той, і інший біль за них і за тих, хто може піти цим же шляхом. Що робити? Через індустріалізацію, прискорення ритму життя, віддаленість людини від природи мов шагренава шкіра, безупинно зменшується простір для позитивних емоцій, натомість потворно розростається штучний світ відчуттів примарних... Невже не має порятунку?

Сакраментальне «спільними зусиллями» тут не всевладне, неадаремно ж останнім часом все настійливіше звучать заклики вважати наркоманів (тих, що не репродують зілля) не злочинцями, а хворими...

Один із працівників міліції розповів мені про вичинений у зарубіжному журналі надзвичайно дешевий і ефективний (на 95 процентів) засіб лікування.

Наркоманів зачинають у герметично задрасні кімнати, розміщені по колу і з'єднані між собою зачипленим водопроводом. Зранку в кожну камеру пускають воду, яку мешканець звичайною ручною помпою відкачує у «палату» сусіда. Невеликі перерви на обід і туалет — і давай працюй знову до тридцятого поту, якщо не хочеш побачити царство небесне. Тут не те, що про кайф — про все на світі забуваєш, аби тільки не захлинутися. Хто спробує — навіки запам'ятає...

На межі фантастики, то ще вчора на межі фантастики було дізнатися, що наркоманія не виключно «там, у них», а й тут, у нас...

Н. ДАНИЛЕНКО.

ПОНЕДІЛОК

2 ТРАВНЯ

ЦТ (I програма)

8.00 — Новини. 8.15 — Ритмічна гімнастика. 9.00 — Концерт. 9.30 — Будильник. 10.00 — Служба Радянському Союзу. 11.00 — Ранкова пошта. 11.30 — Кіноафіша. 12.30 — Музичний кіоск. 13.00 — Сільська година. 14.00 — Веселі потки. Концертних вокалістів. 15.00 — Телевізійний науково-популярний фільм «Життя на Землі».

Фільм «Поява ссавців». 15.55 — Футбольний огляд. 16.25 — Фільм-вистава «Новосілля в старому домі». 19.25 — Новини. 19.30 — Фільм «Головну вулицю в оркестром». 21.00 — «Час». 21.40 — «Аншлаг! Аншлаг!». Випуск 3. 22.50 — Новини. 22.55 — «Оперета, оперета».

УТ

9.00 — Новини. 9.15 — Ритмічна гімнастика. 9.45 —

Художній фільм для дітей. «Після дощика, у четвер...». 11.00 — Лауреати Державних премій УРСР 1988 р. в галузі промисловості. 11.30 — Соляне коло. 12.00 — Новини. 12.15 — Республіканський фестиваль мюнерської пісні. «Пісня скликає друзів». 13.00 — «Урок без дзвоника». Зустріч з педагогом-новатором, членом кореспондентом АНН СРСР Ш. Амонашвілі. 14.20 — «Вітам писали». Музична передача за листами глядачів.

15.00 — «Село і люди». Лауреати Державних премій УРСР 1988 року в галузі сільського господарства. 15.30 — Наші прем'єри. Під високим небом. Телевистава. 16.30 — «Червона рута Володимира Івасюка». Музична програма. 17.30 — Художній фільм «Капітан Пілгрим». 19.00 — Актуальна камера. 19.35 — «Майстри гумору». «Вишневі усмішки». 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — «Все про кіно». 22.50 — Вечірній

вісник. 23.20 — «Музичний монітор». (Російський романс).

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.20 — Док. телефільми. 9.00 — Мультифільми. 9.30 — «Музей на Делегатській». Російський костюм. 9.55 — Реклама. 10.00 — Телефільм для дітей. «Куди вів слід динозавра». 1 і 2 серії. 12.10 — «Співає Назарій Яремчук». Фільм-концерт. 12.30 — «Ко-

раблі моєї мрії». 12.55 — Фільм-вистава «Капітанша». За мотивами повісті Т. Г. Шевченка. 14.20 — «До і після опівночі». 15.55 — «Казки про мультиплікацію». Передача 3. 16.55 — Хокей. Чемпіонат СРСР. Півфінал. 19.30 — Док. телефільм «Прорив». 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — «В гостях у Потапа Штрауса». 21.00 — «Час». 21.40 — Телефільм «Дуель неба Тобоска». 1 і 2 серії. 23.50 — Новини.

ВІВТОРОК

3 ТРАВНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — «120 хвилин». 8.35 — Телефільм «Син». 1 і 2 серії. В перерві — 10.10 — Новини. 15.30 — Новини. 15.45 — Грає М. Малкасян (дудук). 16.00 — Програма Ворошиловградської студії телебачення. 16.35 — Док. телефільм «Друг Париса з Вітнікуса». 17.50 — П. Чайковський. Тема і вісім варіантів для ор-

кестру. 17.10 — Мультифільми для дорослих. 17.20 — Новини. 17.25 — Філософські бесіди. Буття і природа. 18.25 — Хокей. Чемпіонат СРСР. Півфінал. У перерві — 19.10 — Сьогодні у світі. 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Головна редакція міжнародного життя представляє: док. телефільм «Китай: свіжий вітер перемін». 22.50 — Сьогодні у світі. 23.00 — «Талітський музичні картини». Музика Х. Еллера.

УТ

9.00 — Новини. 9.15 — «Все про кіно». 10.25 — «Майстри гумору». «Вишневі усмішки». 11.35 — Доброго вам здоров'я. 12.05 — Новини. 16.30 — Новини. 16.40 — Срібний дзвіночок. 17.00 — Музичний фільм «Разом весело нам йти». 17.25 — «Коллектив і п'ятирічка». 17.55 — Резерв. 18.00 — «Наука і час». 18.30 — «День за днем». (Кіровоград). 18.45 — Горизонти кооперації.

Розповідь про співдружність Кіровоградського ТБЦ 13596 та кооперативу «Сигнал». (Кіровоград). 19.00 — Актуальна камера. 19.35 — «Прямий зв'язок». 20.50 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Прем'єра худ. фільму «Шанс». 22.30 — Вечірній вісник. 22.55 — Танці народів світу.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 —

Навчальна програма. «Літній пролетарій». Науково-популярний фільм. 8.35. 9.35 — Географія. 7 кл. 9.05 — Французька мова. 1 рік навчання. 10.05 — Учимся СІТУ. Естетичне виховання. 10.35 — Природознавство. 2 кл. 10.55 — «Скульптор Орехов». Науково-популярний фільм. 11.05 — Французька мова. 2 рік навчання. 11.35 — Фільм «Веселі хлоп'ята». 13.15 — Сільська година. 14.15 — Новини. 14.20 — Денний сеанс повторного теле-

фільму. До 170-річчя з дня народження. «Карл Маркс. Молоді роки». 5 серія. 18.00 — Новини. 18.15 — Служба Радянському Союзу! 19.15 — «...До шістнадцяти і старші». 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Ритмічна гімнастика. 20.45 — За безпеку руху. 20.50 — Док. телефільм. 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Фільм «Кукарача». 23.20 — Новини. 23.30 — Ранкова пошта (повтор).

СЕРЕДА

4 ТРАВНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — «120 хвилин». 8.35 — Мультифільм. 9.05 — Фільм-новина вулицею з оркестром. 10.45 — Новини. 10.55 — Діючі особи. 15.30 — Новини. 15.45 — «Портрет сучасника». Док. телефільм «Вибірало небо». «Дорогою надії». 16.30 — Концерт. 17.10 — Новини. 17.15 — «Я, ти і всі ми разом». Про

участі школярів в охороні навколишнього середовища. 18.00 — Якщо хочеш бути здоровим. Фізкультура на підприємстві. 18.15 — Наш сад. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.05 — «Людина і закон». Про права людини. 19.35 — Мультифільм для дорослих. 19.40 — Фільм «Людина, яка закрила місто». 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Поезія. В. Федоров. 22.35 — Сьогодні у світі. 22.45 — Фільм-

концерт. В. Шекспір. «Буря». Музика Г. Перселла.

УТ

9.00 — Новини. 9.15 — Худ. телефільм «Шанс». 9.55 — Кінопрограма «Міста і люди». 10.35 — Шкільний екран. 6 кл. Фізика. 11.05 — Науково-популярний фільм «13 життя Вернадського». 11.40 — Новини. 16.30 — Новини. 16.40 — Срібний дзвіночок. 17.00 — Агитпроп: проблеми і пошуки. 17.30 —

Муз. фільм «Розлітайся, мрії моє». 17.55 — До XIX Всесоюзної партійної конференції КПРС. «Звіром час». В парторганізаціях. 18.30 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Жальгіріс» (Вільнюс). «Динамо» (Київ). В перерві — «День за днем». (Кіровоград). 20.15 — Актуальна камера. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — «За мир і взаєморозуміння».

Телеміст Львів — Вінніпег. 23.40 — Вечірній вісник.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — Навчальна програма. «Сцени з життя «Едти». Науково-популярний фільм. 8.35. 9.35 — Основи інформатики і обчислювальної техніки. 10 кл. 9.05 — Німецька мова. 1 рік навчання. 10.05 — Учимся СІТУ. Етика і психологія сімейного життя. 10.35 — Фізика 6 кл. 11.05 — Німець-

ка мова. 2 рік навчання. 11.35 — Фільм «Кукарача». 13.05 — «Дорослі і діти». Док. телефільми. 13.55 — Новини. 14.00 — Денний сеанс повторного телефільму. «Карл Маркс. Молоді роки». 6 серія. 18.00 — Новини. 18.10 — Док. телефільм. 18.25 — Спортивна програма. У перерві — Вечірня казка. 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — «Ілюзії». Фільм Г. Алехандро. «Піжма». 23.20 — Новини.

ЧЕТВЕР

5 ТРАВНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — «120 хвилин». 8.35 — «Вірність пісні». Виступ ансамблю «Пісня». 9.00 — «Я люблю тебе, життя». Телевізійний фотоконкурс. 9.05 — Фільм «Людина, яка закрила місто». 10.20 — Новини. 10.30 — «Я, ти і всі ми разом». 11.15 — Людина і закон. Про права людини. 15.30 — Новини. 15.45 — «П'ятирічка діла і людей». Док. фільм «Смачні, наві-

що?». «Винахідництво: ходіння по муках». 16.30 — Співає І. Микішев. 16.50 — «Мир в Центральній Америці: надії і реальність». 17.10 — Новини. 17.15 — До шістнадцяти і старші. 18.00 — Музика на сцені. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.05 — Мультифільм. 19.25 — Назустріч XIX Всесоюзній партійній конференції. «Вчимося демократії». Преса і перебудова. 20.05 — Концерт Державного російського народного хору РРФСР ім. М. Пятницького. 21.00 — «Час». 21.40 —

Прожектор перебудови. 21.50 — «Борги наші». Про будинки дитини. 23.05 — Сьогодні у світі. 23.15 — «Злітна смуга». Пісні В. Добриліна.

УТ

9.00 — Новини. 9.15 — «Під високим небом». Телевистава. 10.15 — Кінопрограма «Дивовижний світ природи». 10.35 — Шкільний екран. 7 кл. Українська література. 11.05 — Худ. фільм «Випадок з газетної практики». 12.35 — Новини. 16.30 — Новини. 16.40 — Срібний дзві-

ночок. 17.00 — Республіканська фізико-математична школа. 17.30 — Музичний фільм «Сезон концертів». 17.50 — «Соляне коло». Виступають вихованці Кіровоградської музичної школи. (Кіровоград). 18.10 — «День за днем». (Кіровоград). 18.25 — Наші довідки. (Кіровоград). 18.30 — Муз. фільм «Атеїзм». 19.00 — Актуальна камера. 19.35 — «1 перший успіх». Республіканський конкурс молодих піаністів. присвячений 100-річчю від дня народження Г. Нейгауза. (Кіровоград). 20.15 — Кон-

церт солістів Донецького Академічного російського театру. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Молодіжна студія «Гарт». 23.20 — Новини.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — Науково-популярний фільм. 8.35. 9.35 — Загальна біологія. 10 кл. 9.05 — Іспанська мова. 1 рік навчання. 10.05 — Учимся СІТУ. Історія. 10.35 — І. Гете. «Фауст». 9 кл. 11.05 — Іспанська мова. 2 рік

навчання. 11.35 — Фільм «Піжма». 13.05 — Док. фільм. 13.35 — Новини. 13.40 — Фільм «Карл Маркс. Молоді роки». 7 серія. 18.00 — Новини. 18.15 — «Далекий Схід». Кіножурнал. 18.25 — Хокей. Чемпіонат СРСР. Півфінал. У перерві — 19.50 — Вечірня казка. 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Телефільм «Кали в трамваї Ільї і Петров». 22.55 — Новини. 23.05 — Лауреати конкурсу імені П. Чайковського. П. Шаховська (шоломчелі).

П'ЯТНИЦЯ

6 ТРАВНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — «120 хвилин». 8.35 — Мультифільм. 9.05 — Очевидне — неможливе. 10.05 — Новини. 10.15 — «Борги наші». Про будинки дитини. 15.30 — Новини. 15.45 — «Діла і турботи агропрому». Док. телефільм «За горизонтом горизонт». 16.05 — Програма Ленінградського телебачення. 17.25 — Новини. 17.30 — «Чого і чому?». Пе-

редача для дітей. 18.00 — Школа: час перемін. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.05 — Фільм-концерт. 19.35 — Док. фільм «Маршал Жуков. Сторінки біографії». 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Пісня. 88. 22.00 — «Що? Де? Коли?». Телевікторина. 23.20 — «Погляд». Вечірня інформаційно-музична програма.

УТ

9.00 — Новини. 9.15 — «Урок без дзвоника». 10.35 —

Шкільний екран. 5 кл. Музика. 11.05 — Концерт. 11.40 — Шкільний екран. 10 кл. Російська література. 12.10 — Новини. 12.25 — Молодіжна студія «Гарт». 16.30 — Новини. 16.40 — Срібний дзвіночок. 17.00 — Муз. фільм «Вихиляс». 17.10 — Тверезість — норма життя. (Кіровоград на Республіканське телебачення). 17.40 — «День за днем». (Кіровоград). 18.00 — Закон і ми. Як уперли економію? 18.30 — Фільм-концерт. «1 поки на землі є любов». 19.00

— Актуальна камера. 19.35 — «Темп». Слідами виступів. 19.50 — Перлини душі народної. 20.40 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Вперше на екрані УТ. «Мілий в любовному кошику». 23.20 — Новини. 23.30 — Танцювальна музика.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — Науково-популярний фільм. 8.35. 9.35 — «Світ, що нас

оточує». 1 кл. 8.55 — Науково-популярний фільм. 9.05 — Англійська мова. 1 рік навчання. 9.55 — «Розповідь про Пралор Перемоги». Науково-популярний фільм. 10.05 — Генетика інженерія. 10.35 — В. Полевой. «Пошук про справжню людину». 6 кл. 11.05 — Англійська мова. 2 рік навчання. 11.35 — Телефільм «Хали в трамваї Ільї і Петров». 12.40 — «Ставрополь. День міста». Док. телефільм. 13.15 — Новини. 18.00 — Новини.

18.10 — Док. фільм «Лист». Про західнонімецьких рванців, яких не влаштовують підсумки другої світової війни. 18.30 — Голоси народних інструментів. 19.00 — У світі тварин. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — «Східний Сибір». Кіножурнал. 20.25 — «Я люблю тебе, життя!». Телевізійний фотоконкурс. 20.30 — Музичний кіоск. 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Фільм «Діти за обставинами». 22.55 — Новини.

СУБОТА

7 ТРАВНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — «120 хвилин». 8.35 — Концерт. 9.05 — «Чого і чому?». 9.35 — Фестиваль в СРСР. 9.50 — Подорож по малих містах. 10.20 — Грає Державний оркестр народних інструментів. Узбецької РР. 10.45 — «Товариш Артем». Док. фільм. 11.00 — Назустріч XIX Всесоюзній партійній конференції. Перебудова і культура. Видає і читачі. 12.00 — До дня визволення німецького народу від фа-

цизму. 12.20 — Для всіх і для кожного. 12.50 — «Як музика була, яка музика звучала...». Телекомпозитор. 13.35 — Хвиляні поезії. 13.40 — В країнах соціалізму. 14.10 — Грають Н. Абрамова (домра) і А. Абрамов (балалайка). 14.30 — Новини. 14.40 — Док. фільм «Дім Вітчизни». 15.00 — Головна редакція міжнародного життя представляє. 16.05 — У світі тварин. 17.05 — Мультифільм. 17.15 — Документально-публіцистичний фільм «Звичайний фашизм». 1 і 2 серії. 19.30 — Співає І. Садуханов. 19.45 — Новини

19.50 — «Телефільм, сьогодні і завтра». 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Телефільм «Дочка». 1 і 2 серії. В перерві — 23.03 — Новини.

УТ

9.00 — Новини. 9.15 — Ритмічна гімнастика. 9.45 — Концерт. 10.15 — «Голос». Теленовела. 11.15 — На шляху республіки. Погода (експрес-інформація). 11.20 — Концерт. 11.45 — Новини. 12.00 — «Суботні зустрічі». День преси. телебачення і радіо. Передача 3. 12.30 — Співає тріо бандуристок

Держтелерадіо УРСР. 13.00 — «Вітер мандрів». 13.30 — Худ. фільм «В бій йдуть тільки старини». 15.00 — «Суботні зустрічі». День преси, телебачення і радіо. Передача 2. 15.30 — Концерт фольклорного ансамблю «Криниченка». 16.00 — «День за днем». (Кіровоград). 16.15 — Зустріч старшокласників з ветераном Великої Вітчизняної війни, колишнім розвідником О. Т. Шаповаловим. (Кіровоград). 17.00 — «Суботні зустрічі». День преси, телебачення і радіо. Передача 3. 17.30 — «1 тільки музика». 19.00 —

Актуальна камера. 19.35 — Худ. фільм «Нім коротка». 20.50 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Прем'єра муз. фільму «Манускрипт». 22.55 — Вечірній вісник. 23.20 — Мультифільми для дорослих.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — Програма «Думка». Телеогляд «Перспектива». 9.05 — Телевізійний театральний абонемент. 10.20 — Перебудова і право. 10.40 — Здоров'я 11.25 — Живи. Зем-

ле! 12.30 — Наука: теорія, експеримент, практика. 13.00 — Бесіди про російську культуру. 13.50 — Очевидне — неможливе. 15.00 — Телефільм «Державний кордон». Фільм 5. «Рік 1941». 1 і 2 серії. 17.15 — Телевізійний музичний абонемент. 18.10 — Фільм «Ми жили по сусільству». 19.30 — «Віктор Васнецов». Спогади. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Концерт. 21.00 — «Час». 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Концерт у Колонному залі Будинку спідлок, присвячений Дню радю. 23.50 — Новини

НЕДІЛЯ

8 ТРАВНЯ

ЦТ (I програма)

8.00 — Новини. 8.15 — Ритмічна гімнастика. 9.00 — «Сибір на екрані». «Східний Сибір». Кіножурнали. 9.20 — Тираж «Спортлото». 9.30 — Будильник. 10.00 — Служба Радянському Союзу! 11.00 — Ранкова пошта. 11.30 — Клуб мандрівників. 12.30 — Музичний кіоск. 13.00 — Сільська година. 14.00 — Здоров'я. 14.45 — Хвиляні поезії. 14.50 — Зустріч у Концертній студії Останкіно з доктором школи № 825 м. Москви В. Караковським. 16.35 — Фашистка в мультиплікації. 17.05 — Науково-популярний телефільм «Життя на Землі». (Англія). Фільм 10 — «Тема з варіантами». 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — «Срада». 18.55 — Концерт майстрів мистецтв

19.25 — Новини. 19.30 — Фільм «Заповіт». 21.00 — «Час». 21.40 — Док. фільм «Парад Перемоги». 22.30 — Співає Е. Нестеренко. 23.30 — Футбольний огляд. 00.00 — Новини.

УТ

9.00 — Новини. 9.15 — Ритмічна гімнастика. 9.45 — «На хвилях дружби». Оркестр «Срібні сурми». 10.25 — Доброго вам здоров'я. 10.50 — Програма передач. 10.55 — «Ми — суворовці». 11.40 — Мультифільм. «Легенда про старий маяк». 12.00 — Новини. 12.15 — Художня панорама. 13.00 — «Воснні листи». 13.30 — «Адреси друзів». 15.00 — «Село і люди». 15.30 — Тележурніл «Сонячні кларнети». Самодіяльні художні колективи Житомирської області. 16.40 — Концерт дитячої художньої

самодіяльності. Зразковий хореографічний ансамбль «В гостях у казки». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 17.00 — Кубок Європейських чемпіонів з гандболу. Жінки. Фінал. «Хі-попдан» (Відень, Австрія). «Спартак» (Київ). 18.20 — В концертних залах України. 19.00 — Актуальна камера. 19.35 — Док. фільм «Шляхи козарської». 20.00 — Кубок Федерації футболу СРСР. «Дніпро» — «Чорноморець». 2-й тайм. (Дніпропетровськ). 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Худ. фільм «І Аноне дитинство». 23.10 — Вечірній вісник.

ЦТ (II програма)

8.00 — На зарядку ставай! 8.15 — «В ім'я життя зустріч вітер бою» Поезія О. Суркова. 9.05 — До Всесвітнього дня Червоного Хреста і

Червоного Півмісяця. «Мілосердя, самовідданість, гуманізм». 9.50 — Обираю професію. 10.20 — Життя видатних людей. Академік О. М. Бах. 11.00 — «Перший декрет Радянської влади». Науково-популярний фільм. 11.30 — Клуб мандрівників. 12.30 — Я люблю тебе, життя. 12.35 — Док. телефільм. 12.55 — Хокей. Чемпіонат СРСР. Матч за 1-е місце. 15.30 — «Колі співають солдати». Всесоюзний телефестиваль солдатської пісні. В перерві — 17.00 — Реклама. 18.40 — Док. фільм. 18.50 — Кіноафіша. 19.50 — Концерт ансамблю народної музики «Свята» Білоруської філармонії. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — «В гостях у Верлі». Твори К. Сен Санса та М. Равеля. 21.00 — «Час». 21.40 — Фільм «Мені було дев'ятнадцять». 23.20 — Новини.

ВСІМ! ВСІМ! ВСІМ!

Минув рік після XX з'їзду ВЛКСМ. Діяльність комсомольських організацій в цей період все більше визначали розвиток демократії і розширення гласності, новий підхід до роботи з кадрами, подолання компанійщини, інших негативних тенденцій недалекого минулого.

Нові форми та методи в діяльності обласної комсомольської організації. Госпрозрахунок, науково-технічна творчість молоді. Молодіжна преса. Проблеми первинної. Дозвілля, дискусійні політичні клуби. МНК. Ці та інші проблеми будуть підняті в телепро-

ГОДИННИК ішов-ішов та й побіг. Та так побіг, що робочий день за моїм годинником закінчувався, коли ще сонце ледве підбилося над головою.

— Щось у тебе не в порядку з годинником, — сказали мені друзі, коли в обід я зазбирався на вечерю. — Одвідай-но майстерні-годинникарні.

А мені до тих годинникарень йти страх як не хочеться. Бо не один раз ремонтував і переремонтовував. За п'ять років, звідколи купив годинника, заплатив за ремонті стільки, що можна було б уже не одного нового купити. Але мова не про це.

В годинникарні побутокмбінату в Кіровограді «Інгул» мого годинника уважно оглянули й сказали:

— Засмітився. Треба прочистити. Чотири карбованці вісімдесят копійок.

— Так він же йде? Лиш трохи поспішає — невже аж на чотири вісімдесят?

— Навідайтесь до іншої майстерні, — порадив мені годинникар.

Навідався. В годинникове ательє № 2, що навпроти універмагу «Кіровоград».

ЗАСМІТИЛОСЬ

ЗАВДЯКИ

В масштабі обласному — визначний! А у республіканському — відомий. Ще вище? Вище тільки ледь знайомий. Та завдяки отим знайомим Став визначним він і відомим.

Анатолій ЧЕРНИШ.

м. Кіровоград.

ГУМОРЕСКА

Єдина

заслуга

На комсомольських зборах БУ «Житлобуд-8» з уст промовців, які піднімалися на трибуну, лунали фрази: «Беріть приклад із Зюзюка», «На жаль, в нас ще немає таких, як Зюзюк», «Зюзюк — взірць для наших комсомольців», «Побільше б таких, як Зюзюк, і ми могли б горди звернути».

— Я — молодий спеціаліст, в управлінні працюю третій тиждень і ще не знайомий з Зюзюком, і тому уважно вивчав аудиторію, шукаючи підходящу кандидатуру. Але даремно. Таку, яку малювала уява, не бачив в залі.

Наступного дня я дізнався у відділі кадрів, що Віктор Зюзюк працює муляром третього розряду на четвертій ділянці, і що ні грамота, ні грошовими преміями він ще ні разу не нагороджувався. У відділі праці та зарплати мені сказали, що виробничі завдання він не спішить перевиконувати. Інженер по раціоналізації та виробничу здивувався, коли я запитав, чи буває Зюзюк не раціоналізатор. У профкомі заперечно відповіли: «Не спортсмен і не грає на гітарі». Дівчата з бригади штукатурів засміялись: «Ні, він не душа колективу під час заміських поїздок за маршрутом вихідного дня».

Я довго ламав голову, але все не міг зрозуміти, чим же Віктор Зюзюк відзначився. Аж раптом, коли я йшов до кабінету техніки безпеки, мій погляд зупинився на стенді «Комсомольського прожектора». На плакаті великими червоними літерами було написано: «Товариші комсомольці! Беріть приклад з муляра Віктора Зюзюка, який вчасно здає комсомольські внески і ще жодного разу не мав заборгованості».

Володимир ПОЛІЩУК.
м. Кіровоград.

НАВІКИ!

лірична феєрія на 3 дії
ДІЯ ПЕРША

Весняний гай. Солов'ї витюхкують так, ніби їм похвальний гонорар платять. Рясно від першовитуту. Напоєний пахощами вечір тихо плине над красунею-землею.

ВІН: Єдина!

ВОНА: Єдиний!

ВІН: Навіки!

ВОНА: Навіки!

Палко цілуються.

ДІЯ ДРУГА

Весняний гай. Солов'ї витюхкують, ніби їм похвальний гонорар платять. Рясно від першовитуту. Напоєний пахощами вечір тихо плине над красунею-землею.

ВІН: Єдина!

ВОНА: Єдиний!

Палко цілуються.

БАЙКА

«ЛИС-БЮРОКРАТ»

Раз в осінню пору,
До лиса в нору,
На Вовка скаржитись прийшла Зайчиха.
(Йй Вовк накоїв лиха:
Маленьких зайченят поїв).
Зайчиху Лис, мов гостю, стрів:
Потиснув лапку він старенькій,
Злегенька.
В своє кубло провів.
Чемнененько посадив
І поруч неї сам присів.
Уважно вислухав Зайчиху.
Коли ж дізнався, яке у неї лихо,
То ще й сльозу пустив.
Затим пекучу лапою змахнув,
Тяжко зітхнув
І мовив до Зайчихи:
— Не плач, сестрице, цей хижак
Не вивернеться так,
Зіб'ю йому я пиху.
Він знатиме, як іншим коїть лихо!
Пишіть на Вовка скаргу ви до суду.
Я сам за свідка буду.
І ще сказавши кілька теплих слів,
Стару до виходу провів.
А тільки смеркло — хитрий лис
Махнув до Вовка на чарку в ліс.

Мораль не важко відгадати:
Де два хапуги — правді не шукати.
Віктор ЧОРНОГОР.

с. Нова Прага,
Олександрійський район.

Василь ГРИВ пропонує знайти підпис до чергового фотосміху.

ЛЕТІТЬ СТІЛА

— Засмітився, — оглянув мого годинника молодий майстер. — Треба прочистити. П'ять карбованців сімдесят шість копійок.

— Але мені ось у сусідній майстерні вказали іншу ціну: 4.80?

— Будь ласка — десять днів ремонтуватимемо за таку ціну.

То мені уже й цікаво стало: а заглянути до ще одної майстерні.

Заглянув. Ательє «Ремонт годинників та електробритв» по вулиці К. Маркса, що навпроти магазину «Мелодія».

— Засмітився, — як добре заведений годинник повторив майстер, скинувши кришку мого ручного квапливого дзигаря. — Треба прочистити. Шість карбованців сімдесят копійок.

— Але ж!..

— Будь ласка: за дешевше треба два тижні чекати.

Вийшов я на вулицю та й думаю: щось тут не так. Адже ж майстерні — державні, розцінки — однакові, і годинник один і той самий, а взяти з мене хочуть — кожен на свій розсуд.

Щось тут таки справді засмітилось.

В. ТЕЛІЖАН.

Анатолій КУМАНСЬКИЙ

ВІН: Навіки!

ВОНА: Навіки!

Палко цілуються.

ДІЯ ТРЕТЯ

Весняний гай. Солов'ї витюхкують так, ніби їм похвальний гонорар платять. Рясно від першовитуту. Напоєний пахощами вечір тихо плине над красунею-землею.

ВІН: Єдина!

ВОНА: Єдиний!

ВІН: Навіки!

ВОНА: Навіки!

Палко цілуються.

(Продовження буде).

ВІД АВТОРА: Для читачів-дівчат: в кожній дії ВОНА — одна й та ж, ВІН — скрізь інший. Для читачів-хлопців: в кожній дії ВІН — один і той же, ВОНА — скрізь інша.

м. Кіровоград.

З НАРОДНОГО ГУМОРУ

І ТАТКО СХОВАВСЯ

— Мати вдома? — гість спитав.
— Ні, нема. — Юрко озвався.
— Ну а татка я вастав?
— Татко теж від вас сховався.

ЯКА КАПУСТА?

Семирічний хлопчик запитав матусю:
— Мамо, де взялася в нас сестричка Дуся?
— У капусті, — мама відповіла звично.
— Дивно. Та капуста виросла у січні?

Георгій ПОЗДНЯК.

м. Світловодськ.

ФРАЗИ

- Критик позитивно подивився на негативну героїню.
- Для чого йому руки, коли він все бере горлом?
- Сміливо проявляв ініціативу з дозволу керівництва.
- Сім разів одміряв перед тим, як вирішив не відрізати.
- Чи потрібна дирекція театрові одного актора?
- Кажуть, що збоку видніше, але не кажуть — з якого.
- Не знав собі ціни, тому завжди тримав дріб'язок на задачу.
- Принцип дорожчий за гроші. Цікаво тільки, на скільки карбованців.
- Діло у бюрократа стоїть, зате папірці рухаються.
- П'єса змушувала задумуватися: додивитися її чи піти?
- Якщо весь час вболівати за доручену справу, то коли ж її робити?
- Хотів згоріти з сорому, та вчасно згадав, що не застрахований.

Ернест КУЛІН.

- Не кожний, хто дивиться — бачить.
- Якщо вже базік ставити на місце, то тільки не на трибуну.
- Зв'язатися з запеклим бюрократом — суше пекло.
- Мріяла про такого чоловіка, якому все було не тільки по плечу, але й по кишені.
- Вже сьогодні можна безпомилково сказати, що буде завтра з тим, хто живе вчорашнім днем.
- У давнину особливо мислячі мавпи мріяли про те, як би вийти у люди.
- «Несунам» допомагають не стіни рідних підприємств, а діри в них.
- Арифметика бракороба: у таблиці — вісімка за роботу — двійка.

Михайло СТОЛІН.

сцена екран арена

● Ось він і прийшов, квітучий травень. Юні кіровоградці, запрошуємо вас на весняний бал, що відбудеться у будинку культури імені Компаніїна 1 і 2 травня. Вас чекають зустрічі з дискотекою «Олімпія», колективами художньої самодіяльності. Ви можете поспівати, потанцювати у тісному колі давніх і нових друзів. Отже, чекаємо вас на святковій вечірці о 19 годині.

● А сьогодні, 30 квітня, український музично-драматичний театр імені М. Л. Кропивницького пропонує переглянути нову виставу «Дачний пейзаж з оголеною натурою» за п'єсою В. Дозорцева. Головні ролі виконують С. Козир, В. Бабич, заслужена артистка УРСР В. Дронова. Режисер вистави М. Горохов.

● Неповторне мистецтво циганів! У нашому місті гастролі циганських колективів бувають рідко. І 5 і 6 травня ми із задоволенням відвідаємо обласну філармонію, де відбудуться виступи відомого циганського ансамблю «Чорний жемчуг» Тульської обласної філармонії. Початок вистави о 18 і 20 годині.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.
На украинском языке.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54-26;
заступника редактора — 2-29-93;
відповідального секретаря —
2-27-65; відділів: комуністичного
виховання — 4-66-79, 4-64-21;
комсомольського життя та етно-
номії — 2-04-84; учнівської
молоді і соціальних проблем —
2-59-82; фотолaboratorії —
4-94-94; оголошень — 4-28-96;
коректорської — 3-61-83.
Газета виходить щосуботи.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України,
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

БН 07296. Індекс 61103.

Зам. № 200. Тираж 57 800.

Над номером працювали:
художник — О. Босий,
сипадач машинного набору — М. Мушкетерський,
сипадачі вручну — Л. Ур-
саленко, Н. Старостін,
коректори — Л. Коваленко, Л. Сердюченко,
ціннюграф — О. Щербина,
друкарі — В. Виногра-
дов, В. Цонса, В. Дов-
гий, відповідальний чер-
говий — Ю. Яровий.